4 Seiten in deutscher Sprache

Ştindardul

Nr. 52/53, Mai-Iunie 1961 | Versandort München; Redaktion: Eichenau/Obb., Ludwig-Thoma-Str. 9 | Einzelpreis 60 Pfg.

„In ce credinţă ne-ai lăsat, în aceia sântem şi până acum..."

Boerii români, la 1614.

Neînfricaţi şi neobosiţi, ostaşii români au mărşăluit dela Prut până la Volga.
In fotografia de faţă, unitate românească de infanterie în inima Ucrainei.
Unermüdlich sind die rumänischen Soldaten vom Pruth bis an die Wolga marschiert.
Hier im Bild: rumänische Infanterie im Herzen der Ukraine.

Cruciada contra Rusiei comuniste 1941-1944

— Operaţiile principale ale Armatei române —

de General Platon CHIRNOAGĂ

In luna Sept. 1939 evenimente de o gravitate excepţională se desfăşurau pe teritoriul Poloniei, vecinul nostru din Nord, cu care întreţineam cât se poate de bune raporturi de prietenie.

Răsboiul germano-polonez început la 1 Sept. se apropia îngrijorător de repede de frontiera română, în timp ce Ruşii concentrau mari forţe pe frontiera de Est a Poloniei, pe care au şi trecut-o la 17 Sept., călcând, printr'un act mişelesc, pactul de neagresiune încheiat cu această ţară.

In faţa acestei situaţii, Regele Carol şi guvernul de atunci (Armand Călinescu) au hotărît să ia urgente măsuri de siguranţă în Bucovina şi în Basarabia pe Nistru. Astfel a luat fiinţă, la 11 Sept., Grupul de Armate de sub comanda Generalului Ilasievici, grup compus din Armatele 3 şi 4.

In urma ultimatului rusesc din 26 Iunie 1940, aceste două armate şi-au retras frontul în decurs de 4 zile, începând dela 28 Iunie, în Bucovina de Sud şi pe Prut până la Galaţi, iar de acolo pe Dunăre şi Marea Neagră.

După prăbuşirea politică a României din vara anului 1940, când a pierdut nu numai Basarabia şi Bucovina de Nord, dar şi jumătate din Transilvania şi întreg Cadrilaterul dobrogean, Regele Carol a fost isgonit de pe tron şi locul lui a fost luat de Regele Mihai. Generalul Antonescu, sprijinit de mişcarea legionară, a luat conducerea statului, cu titlul de „Conducător al Romaniei".[1])

Acesta a făcut alianţa cu Germania, alianţă care i-a asigurat frontierele din toamna acelui an. Ca urmare a situaţiei tot mai încordate dintre Germania şi Rusia, a luat fiinţă pe teritoriul României Armata a 11-a germană, care a ocupat un sector pe Prut, între cele două armate române. Aceste trei armate au constituit un grup sub conducerea nominală a Generalului Antonescu care, în calitate de şef de stat, a încredinţat conducerea operaţiilor Generalului german von Schobert, comandantul Armatei a 11-a germane.

Moralul trupelor era foarte ridicat. Germanii dovediseră superioritatea lor atât în conducerea operativă, cât şi în execuţie, în campaniile din Polonia, Norvegia şi Franţa. Armata română, la rândul ei, era însufleţită de dorinţa de a elibera teritoriile din Bucovina, Moldova şi Basarabia răpite de Ruşi cu un an înainte. In plus, ca un scop final al răsboiului, atât Germania naţional-socialistă, cât şi România, urmăreau distrugerea puterii Rusiei comuniste care, deşi nu era cunoscută în adevăratele ei proporţii uriaşe, totuşi arunca asupra ţărilor europene din vecinătatea ei, umbra unui pericol extrem de grav, pericol care trebuia înlăturat înainte de a deveni mortal.

Campania din 1941

In dimineaţa zilei de 22 Iunie 1941, răsboiul pe frontul de Est era început. Timp de circa zece zile, până la apropierea frontului ofensiv din Polonia, pe frontul român au fost numai acţiuni de aviaţie şi recunoaşteri terestre. Operaţiile noastre au început la 2 Iulie, printr'o ofensivă viguroasă pe tot frontul. In 4 zile Armata a 3-a (General Petre Dumitrescu), cu brigăzile 1, 2 şi 4 Munte şi cu brigăzile 5, 6 şi 8 Cavalerie, a cucerit Bucovina până la Cernăuţi inclusiv şi a trecut la Nord de Prut. Armata a 11-a germană şi-a îndreptat efortul spre Chişinău, iar Armata a 4-a (General N. Ciupercă) către Bugeacul Basarabiei. In mai puţin de două săptămâni Basarabia şi Bucovina se găseau din nou sub stăpânire românească.

Pentru continuarea operaţiilor la Est de Nistru s'a decis ca Armata a 11-a germană, care dispunea de cele mai numeroase mijloace de foc şi de mişcare, să treacă cea dintâi peste Nistru, sprijinită pe flancuri de cele două armate române care, la rândul lor, trebuiau să urmeze mişcarea de înaintare a trupelor germane.

Dincolo de Nistru, Ruşii construiseră poziţia Stalin, pe 3 rânduri de cazemate în beton. Ne aşteptam aşadar la o luptă grea. Recunoaşterile de trecere s'au făcut în cel mai strict secret şi în dimineaţa atacului, înainte de zorii zilei, fără nici un sprijin de artilerie; bărcile cu trupele primului asalt s'au deslipit de malul românesc şi s'au furişat către cel rusesc. Ruşii n'au observat operaţia decât după ce trupele au pus piciorul pe malul lor. Trupele noastre de munte şi de cavalerie din Armata a 3-a au atacat prin surprindere primele cazemate şi le-au cucerit. In circa 3 ore s'a putut organiza un cap de pod de infanterie.

La Armata a 11-a germană, operaţia nu a mers atât de uşor, din cauză că surprinderea nu s'a realizat complet. Totuşi au făcut şi trupele germane un cap de pod. De aici înainte au urmat două zile de lupte grele, cu atacuri şi contraatacuri, până când s'a pus stăpânire pe poziţia fortificată. Inaintarea prin Transnistria până la Bug a însemnat atacuri în serie, sau acţiuni de întoarcere a rezistenţelor ruseşti, uneori cu pierderi destul de serioase.

Armata a 3-a română şi Armata a 11-a ger-

(urmare în pag. 3)

[1]) NN. Dealtfel, Carol II trecuse Generalului Antonescu o serie întreagă de prerogative regale înainte de abdicare, chiar şi comandamentul de căpetenie al Armatei.

Ostaşi!

V'am făgăduit din prima zi a nouei Domnii şi a luptei mele naţionale să vă duc la biruinţă;

Să şterg pata de desonoare din cartea Neamului şi umbra de umilire de pe fruntea şi epoleţii voştri.

Azi a sosit ceasul celei mai sfinte lupte, lupta drepturilor strămoşeşti şi a bisericii, lupta pentru vetrele şi altarele româneşti de totdeauna.

Ostaşi!
Vă ordon:
Treceţi Prutul!

Sdrobiţi vrăşmaşul din răsărit şi miazănoapte.

Desrobiţi din jugul roşu al bolşevismului pe fraţii voştri cotropiţi.

Reîmpliniţi în trupul ţării glia străbună a Basarabilor şi codrii voevodali ai Bucovinei, ogoarele şi plaiurile voastre.

Ostaşi!

Plecaţi azi pe drumul biruinţelor lui Ştefan cel Mare, ca să cuprindeţi cu jertfa voastră ceeace au supus strămoşii noştri cu lupta lor.

Inainte.

Fiţi mândri că veacurile ne-au lăsat aci de strajă dreptăţii şi zid de cetate creştină.

Fiţi mândri de trecutul românesc.

Ostaşi!

Veţi lupta cot la cot, suflet la suflet, lângă cea mai puternică şi glorioasă armată a lumii.

Indrăsniţi să vă măsuraţi vitejia şi să vă dovediţi mândria, camarazilor noştri.

Ei luptă pe pământul moldovean pentru graniţele noastre şi pentru dreptatea lumii.

Ostaşi!

Inainte.

Să luptaţi pentru gloria Neamului.

Să muriţi pentru vatra părinţilor şi a copiilor voştri.

Să cinstiţi prin vitejia voastră amintirea lui Mihai Vodă şi a lui Ştefan cel Mare, a martirilor şi eroilor căzuţi în pământul veşniciei noastre cu gândul, ţintă la Dumnezeu.

Să luptaţi pentru desrobirea fraţilor noştri, a Basarabiei şi Bucovinei, pentru cinstirea bisericilor, a vieţii şi căminurilor batjocorite de păgânii cotropitori.

Să luptaţi pentru a ne răzbuna umilirea şi nedreptatea.

V'o cere Neamul, Regele şi Generalul vostru.

Ostaşi!
Izbânda va fi a noastră.
La luptă.
Cu Dumnezeu înainte.

Comandant de căpetenie al Armatei
GENERAL ION ANTONESCU
22 Iunie 1941

Două tabere - Două lumi

In enciclica **„Evangelii Praecones"**, publicată acum zece ani (2 Iunie 1951), Papa Pius XII atrăgea atenţia conducătorilor de popoare asupra realităţii politice a vremii:

„Astăzi aproape întreaga omenire se află împărţită în două tabere: cu Cristos, sau împotriva lui Cristos. Neamul omenesc parcuge o criză gravă, care va sfârşi sau prin salvarea cu Cristos, sau printr'o înfricoşată nimicire."

Cu 15 ani înainte (la 5 Noembrie 1936) un tânăr român, şef spiritual al unei mari generaţii, înainta conducătorilor României un memoriu în chestiunea politicei externe. In acest memoriu el spunea:

„Nu există nici Mica Înţelegere, nici Înţelegerea Balcanică. Cine crede în ele, dovedeşte că n'a înţeles nimic. Faţă în faţă stau numai două lumi. Subt presiunea lor, în clipa războiului, toate combinaţiile diplomatice se vor nărui ca nişte castele de carton." Şi precisând atitudinea tineretului român, în alternativa dată, continua: **„Niciodată tineretul neamului românesc nu va lupta subt semnul Satanei împotriva lui Dumnezeu."**

Peste câteva luni de zile de la aceste declaraţii (la 13 Ianuarie 1937), tineretul acesta, prin ambasadorii lui întărind cuvântul prin faptă, răscumpara pe câmpul de luptă de la Majadahonda Spaniei vechi şi grele păcate colective. Căci **„apărând Creştinătatea, chiar pe pământ străin, noi apăram o putere care este izvor al puterii neamului nostru."** (Ion I. Moţa)

Ce ecou au avut aceste avertismente în cercul „responsabililor" de soarta popoarelor?

Cuvintele Papei Pius XII au răsunat în pustiu. Oamenii politici ai Vestului aveau o singură grijă: să **co-existe.** Prin convenţii încheiate cu Rusia sovietică şi cu statele satelite, guvernele ţărilor libere au însănătoşat situaţia economică precară a blocului comunist. După cum se ştie, Preşedintele Roosevelt il salvase pe Stalin de la peire. Preşedinţii următori (Truman şi Eisenhower) ajutaseră, prin lipsă de prevedere, la creşterea puterii comuniste. Noul Preşedinte al Statelor Unite a moştenit o situaţie grea. Va avea tăria şi — mai ales — **va fi lăsat** să bareze definitiv drumul puhoiului roşu?

Naţia românească, negociată, spartă şi răvăşită, se răsuceşte de aproape 17 ani pe rug. Şi se mai găseesc şi astăzi oameni care vreau să arate că se mândresc cu fapta de a fi grăbit „liberarea României" în August 1944...

Pe Corneliu Codreanu, autorul memorului din Noemvrie 1936, îl asasinaseră. In închisoare! Un rege deşuchiat, un patriarh necredincios, politicieni fără înţelegere pentru cerul şi pământul românesc, cărturari căzuţi pradă orgoliului şi urii, strategi de salon care n'au cunoscut altă onoare decât onoarea de a-şi sluji „Stăpânul" şi-au dat mâna în săvârşirea faptei nebune.

Aceiaşi oameni, sau alţii tăiaţi din acelaş lemn, au sabotat sfântul nostru război din răsărit, au complotat împotriva României şi destinului ei de **cetate creştină,** au smuls soldaţilor armele din mâni, au arestat şi l-au predat inamicului pe Mareşalul Ion Antonescu, Comandantul de căpetenie al Armatei...

Nu pentru a preamări pe cei clarvăzători şi pentru a stigmatiza pe miopii vieţii politice româneşti amintim aci aceste fapte. Situaţia e mult prea gravă pentru a ne mai opri cu gândul la astfel de lucruri, astăzi fără vreun folos. Le amintim spre mângâierea celor mereu prigoniţi pentru dreptate. Şi în speranţa că în inimile tuturora va încolţi sămânţa căinţei rodnice.

Şi aşa — şi unii şi ceilalţi — se vor întâmpina pe câmpia pe care România răstignită îi vrea astăzi, în preziua marei răfuieli: **pe câmpia înfrăţirii în lupta împotriva duşmanilor libertăţii şi demnităţii omeneşti.**

Stindardul

LUCIAN BLAGA

Gorunul din margine de codru şi-a deschis trunchiul şi a eliberat sicriul poetului. Liniştit ca iarba cosită şi-a plecat capul la sânul maicii naturi protectoare. În această primăvară a văzut înmugurind pentru ultima oară cornițele mieilor. Glasul hesiodic care a cântat ca nimeni altul cremenea, stupii, şopârlele şi ciutele e azi orgă silvestră.

Blaga, cel mai mare poet dela Eminescu e, prin moarte, pe deplin al nostru şi al țării reale. Să ne adunăm puterile sufletului pentru a mulțumi umbrei sale pentru tot ce mintea incomparabilă a dăruit românismului. Să-i cinstim mai ales memoria pentru imaginea neaburită ce ne-a lăsat cântărețul drept care a trecut în picioare printre atâția contemporani tărâtori. Cu câtă venerație îi vom reciti opera ştiind că **alte** pagini de abjurare nu a scris. (Cele câteva articole publicate în „Contemporanul" — smulse bănuim în ce chip — nu trec limitele stricte ale politeței. Necrologul oficial se grăbeşte să sublinieze cu obsesie freudiană că dispărutul ar fi elogiat „marile realizări ale regimului democrat-popular").

De mai bine de zece ani Blaga tăcea. Cum ar fi putut acela care proclamase sacerdotal că **„satul** (e) **aşezat în jurul bisericii şi al cimitirului, adică în jurul lui Dumnezeu şi al morților"**, să se înhăițeze arghezianeşte cu cei care vor să dărâme axul vieții românești. Între caterisirea idealurilor şi fidelitatea față de morți şi Dumnezeu poetul nici nu şi-a pus problema alegerii — pentrucă alegere nu poate fi. Mintea sclipitoare s'a tras în umbră. Cei care avea atâtea de spus cu propriile cuvinte a împrumutat găoacea gândurilor străine. Ce a însemnat pentru el opera de traducător ne-a spus-o într'o frază cutremurătoare: prin sufletul său a trecut „părjolul lui Faust".

Ce rezonanță profetică au acum aceste rânduri: **„Tot ce putem şti fără temerea de a fi desmințiți, este că suntem purtătorii bogați ai unor excepționale posibilități. Tot ce putem crede, fără a săvârşi un atentat împotriva lucidității, este că ni s'a dat să luminăm cu floarea noastră de mâne un colț de pământ. Tot ce putem spera, fără a ne lăsa manevrați de iluzii, este mândria unor inițiative spirituale, istorice, care să sară, din când în când, ca o scânteie, şi asupra creştetelor altor popoare. Restul e — ursită."**

E. LOZOVAN

STINDARD ŞI DRAPEL

In legătură cu folosirea acestor termeni, o lămurire este necesară.

In Armata română, Infanteria, Artileria, Pionierii, Transmisiunile şi Marina au avut **drapele.** Cavaleria şi Aviația au avut **stindarde,** adică drapele ceva mai mici. Aviația a primit stindarde în amintirea faptului că primii noştri aviatori au fost cavaleriști.

Acțiune pentru eliberarea lui Constantin Noica

Domnul Dr. Ion Rațiu, a cărui activitate în folosul neamului a fost în repetate rânduri salutată de noi, a luat o nouă inițiativa care merită să fie cunoscută şi sprijinită de toți compatrioții. De data aceasta este vorba de angajarea unor eminenți juriști britanici într'o acțiune în favoarea eliberării din închisoare a filosofului român Constantin Noica. Apelul lansat în acest scop a fost susținut de importantul ziar londonez "The Observer". Tot astfel, marea editură „Penguin" va publica o carte în acelaş scop. Nu este vorba însă de o intervenție numai în favoarea lui Noica, ci în favoarea mai multora. Incadrarea cazului Noica într'o acțiune mai mare este de înțeles. Supărător pentru noi este doar faptul că au fost „încadrați" şi oameni în a căror tovărăşie Noica n'are ce căuta. Noica nu poate fi pus alături de cutare comunist grec sau negru din Angola. Portugalia lui Salazar este un bastion al Occidentului. Faptul că portughezii nu sunt dispuşi să congolizeze Angola trebue să ne bucure. Şi ar trebui să-i bucure şi pe liberalii englezi, oricât de liberali ar fi ei.

Abonații şi prietenii noştri din Franța sunt rugați să achite abonamentul la ziar, trimițând suma de 10 NF la CONTUL CEC POSTAL

PARIS 4.121 — 21

cu următoarea mențiune pe mandat:

M. Petre Ionaşcu
5, rue Emile Volpati
Aulnay s/s Bois (Seine et Oise)
pour «Stindardul»

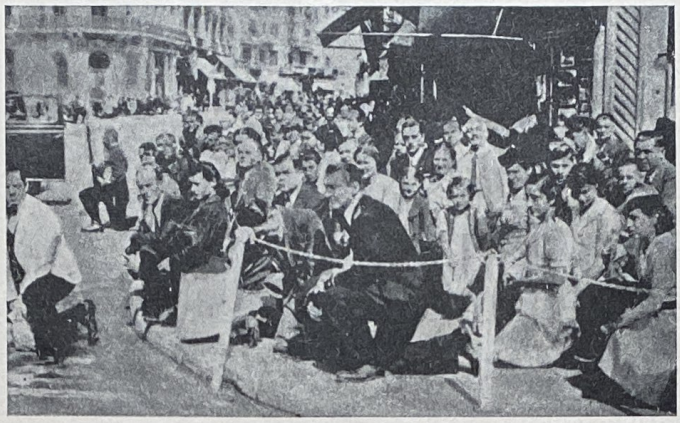

La 22 Iunie 1941, când posturile de radio anunțau începerea ostilităților, ca un singur om, în orașe şi la sate, Românii au îngenunchiat şi s'au rugat pentru biruința Crucii împotriva forțelor Satanei.

Am 22. Juni 1941, als der kurze und denkwürdige Befehl „Uberschreitet den Pruth, zerschmettert den Feind im Osten und im Norden!... Mit Gott vorwärts!" von allen rumänischen Sendern ausgestrahlt wurde, knieten die Rumänen in den Städten und auf dem Lande zum Gebet nieder. Jeder war sich dessen bewußt, daß dieser Krieg unser Krieg war, unser heiliger Krieg.

VOCI DE BOIERI

Când parcurgi scrisa acelora care ne-au clădit țara din vis — pe care azi o mângâiem cu degete fierbinți ca pe-o legendă — ți se întâreşte cremene gândul olog. Ce ne sunt nouă magnetofonul, cinemascopul ori microsillonul față cu glasurile ce urcă tămâie spre noi din pisanii şi urice? Iată-l pe Staico, Logofătul Țării Românești, scriind pârgarilor braşoveni:

„...Ci Marele Impărat a plecat, şi s'a apropiat de Sofia, şi Paşii au pornit cu oştile înainte în sus pe Dunăre, spre Smederova. Şi Ali-Beg căută un chip să vă ajungă; şi mă tem să nu treacă peste voi, să vă prade. Dar m'am hotărît odată să slujesc drept creştinilor, — ca să nu ziceți că nu v'am dat de ştire; ci păziți-vă cum ştiți mai bine. Şi să trimeteți om care să fie cu mine; astfel, orice veste ni va veni, mai răpede vă vom da de ştire. Şi Dumnezeu să vă înmulțească anii."

Aceasta era dar norma de conduită a unui boier român din veacul al XV-lea. Suntem în anul 1483. Bizanțul căzuse în urmă cu 30 de ani; Marea Neagră era un lac turcesc; peste un an ultimele fortărețe creştine — Chilia şi Cetatea Albă — aveau să cadă în mâinile păgânilor. Cât despre Occident, întorcea spatele Europei Orientale — a câta oară? — şi se îndrepta spre Cipango pe alte căi. Dar răzeşii dela Dunăre nu-şi pierd cumpătul; îşi ghintuiesc sănețele şi nici prin minte nu le trece că o eventuala „coexistență" ar fi posibilă. Calea lor e limpede trasată: **să slujească drept creştinilor!**

Iată-i pe boierii rămaşi credincioşi lui Radu-Voda Şerban dându-i de ştire despre neclintirea lor şi depre belelele sărmanei țări:

„Pentru care lucruri ştii dumneata, când neam despărțit de dumneata, în ce credință neai lăsat, în aceia sântem şi până acum... Şi dumneata până acum niciun lucru adeverit nu ni trimeți, ce numai nădejde. Ce noi într'aceasta nădejde cădem la lucruri foarte grele, ca întâiu în țara noastră acum strigă hogea; că-şi ține acest Domn (Radu Mihnea) frații şi surorile în casă cu el, şi sânt Turci. Şi robii cari au scăpat de prin catarge şi de prin'alte robii, măcar de la Mihai-Vodă, — Domnul cine este în țară, el îi dă Turcilor, şi alte multe nevoi care nu le-am scris. Acum înțălegem că are Turcul gând să puie în țara noastră Paşă, aşişderea şi în țerile ce sânt vecine cu noi. Deci, dacă vom cădea noi la aceia să rămâie în țara noastră Paşă şi mănăstirile şi bisericile noastre să fie meceturi Turcilor şi coconii noştri să-i facă ieniceri şi fetele noastre să le iea Turcii lor mueri, cum fac într'alte țări ce sânt supuse lor, deci noi, din zilele lui Mihai-Vodă, de când ne-am supus şi ne-am jurat creştinilor, pentru aceia ne-am jurat şi ne-am supus noi supt Impăratul creştinesc, ca să nu cădem noi la un lucru ca acesta. Drept aceia am tărpit noi mari cheltuiele şi robii şi arsuri şi sânge vărsat pentru creştini, ca să avem căutare la nevoia noastră. Ce mult ne mirăm, au dumneata nu faci ştire Impăratului de nevoile noastre? Ce, de este vina din dumneata, că nu faci ştire Impăratului să ne caute la nevoile noastre, Dumnezeu îți va fi platnic, cum te-ai jurat cu noi. Ce trebuieşte dumneata plecat şi cu lacrămi de la noi să aduci aminte Impăratului nostru. Noi că, măcar să n'am fi noi avut nicio tocmeală cu creştinii şi acum am striga mila impărăției Sale, încă s'ar cădea sa caute, fiind noi creştini, — ca să nu rămânem pagâni. Căci inima noastră nu se poate suferi cu păgânii..."

Consecvența cu sine însuşi, legea cuvântului dat nu erau litere moarte în 1614: **în ce credință ne-ai lăsat, în acei sântem şi până acum!** Dar atenție, Domni din surgun, care nu trimeteți **niciun lucru adeverit ce numai nădejde,** încrederea fără hotare a celor care nu vor **să rămaie cu pagânii** nu trebuie pusă la încercare. Ei aşteaptă mereu s'audă... **de ceva oaste creştinească.**

Iată-l pe Iordachi Roset Roznovanul scriind din „silnică depărtare" Mitropolitului Veniamin Costachi:

„...bine încredințați vă poftesc să ramâneți că, nu numai închezăşluirea cea prin sfinte legături, dată de mai înainte, dar şi acum altele nouă nu vor şterge din inima mea iubirea Patriei şi până la cel mai din urmă pont lucrarea pentru binele ei şi a împreună — patrioților mei, — precum aceasta, din minutul ce am ajuns aici, la carantină, om am pus în lucrare. Atât numai mă rog, Preasfinției Tale ca să arăți dumilorsale boierilor că, de vor socoti dumnealor de ceia ce vor găsi cu cale a lucra întru aceasta, să mă noroceasc şi pe mine cu înştiințare, ca, pe lângă a dumilorsale lucrări, să unesc şi eu pe a'mele."

Peste capetele acestor bărbați au trecut alte furtuni — tot atât de pustietoare ca cea de astăzi — dar nu s'au plecat. Şi-au transmis tacit, în râul sângelui, cea mai înaltă lege morală. Acei dintre noi care-şi simt rădăcini adânci în acest trecut de lacrimi şi mărire nu pot face altfel decât poruncesc înaintaşii. Şi de porunca lor nu ne putem desface în viață ori în moarte. Vocea lor e singura pe care o auzim — restul e doar sgomot.

„Vom porni acum la atac şi mie îmi este scris să mor. Să nu mă jeliți, dar sămi faceți mormânt la noi în cimitir. Eu nu voiu fi acolo, dar să ştiți că pentru voi am rămas aci. Rămâneți cu bine."

Scrisoare găsită asupra Caporalului Băcanu Rafail din Escadronul 2/R. 2 C., căzut la Mihailowka pe Nipru, la 9 Sept. 1941.

BULETINUL CARȚII

— BASDEVANT Denise: „Terres Roumaines, contre vents et marées", Les Editions de l'Epargne, 174 Bd St. Germain, Paris, 1961.

Iată o cărticică simpatică aproape sub toate aspectele, şi cât ne pare de rău că n'o putem admira fără rezerve. Autoarea a pus multă pasiune în studierea istoriei noastre; a condensat-o în câteva capitole care impresionează prin concizione, în dosul căreia se vădeste erudiția lectorului. Stilul e nervos şi, pe alocurea, înfloreşte în formule lapidare. Repetăm: rareori ne-a fost dat să vedem atât talent şi prietenie față de țara noastră aliindu-se fericit într'un număr redus de pagini.

Am pomenit de rezerve şi nu le putem trece sub tăcere. Ele privesc epoca contemporană. Poziția autoarei este foarte conformist-occidentală. Tineretul român naționalist apare cam zurbagiu. Atât oare să fi rămas la nivelul Istoriei din drama interioară, făcută din rupturi şi sângerări, a unor băieți idealişti cum n'a cunoscut nicio altă țară europeană în acest secol hedonist până dincolo de greață? Mareşalul — această figură de proră a unei sbateri de supraviețuire cum n'a mai cunoscut neamul nostru dela Ioan-Vodă — apare în lumina anemică a unui pronunciamento. O rugăm pe autoare să mediteze asupra paginilor scrise de Gesandter Schmidt şi de ceilalți demnitari şi generali ai Reichului.

Şi totuşi trăgând linia, făcând adunarea, nu putem fi sgârciți cu recunoştința noastră față de autoare. A avut curajul să trateze **şi** ultimii 30 de ani ai vieții noastre de stat — care sunt departe de a fi adevărată Istorie. Şi-a exprimat propriile „angajamente" şi nu-i vom face mustrări. Pentru **celelalte** 17 secole de ireproşabilă tratare nu putem să nu-i mulțumim.

— LUCACIU Ştefan, Arhimandrit: „Insemnări istorice în jurul Unirii Principatelor Române şi a Domniei lui Alexandru Ioan Cuza", Editura „Carpații", Madrid, 1961.

Autorul expune, în 85 de pagini, cum s'a făcut Unirea şi cum a fost ales Vodă Cuza, face portretul unor ierarhi din epoca unirii şi trece în revistă Legislația bisericească din timpum lui Cuza şi consecințele ei.

Săptămânalul RIVAROL
354, Rue St.-Honoré, Paris (1-er)
apără cauza popoarelor aflate sub jugul colonialismului sovietic şi luptă, cu inegalabil curaj, pentru izbânda spiritului european, împotriva falsei democrații şi împotriva tuturor abdicărilor. .

Un ultim avertisment

Atragem pentru ultima dată atenția acelora care continuă să primească ziarul şi nu gândesc să-l plătească. Toți cei în cauză fiind oameni care dispun de mijloace materiale, este nedrept ca tocmai ei să beneficieze de munca altora şi de contribuțiile voluntare ale acelora care trăesc în sărăcie şi înfruntă riscuri. Dacă exilul nostru ar fi organizat şi dacă am avea o conducere unitară şi într'adevăr reprezentativă, ar trebui să plătim **toți** un impozit proporțional cu venitul, aşa cum fac alte naționalități în exil. In asemenea caz, anumite publicații ar fuziona iar altele ar dispare cu totul. In exil n'ar mai fi vraiştea de astăzi

Până atunci, „Stindardul" va continua să apară, ziarul îndeplinind o funcțiune pe care nici o altă publicație din exil n'o îndeplineşte.

Avem deci dreptul să pretindem dela acei care ne citesc să jertfească şi ei pentru acest ziar o fărâmă din banii care-i cheltuiesc în desfătări şi în scopuri care n'au nimic comun cu slujirea cauzei româneşti.

Susținătorii ziarului şi-au manifestat dealtfel dorința să cunoască numele acelora care rămân nepăsători la toate apelurile noastre.

Suntem obligați să le respectăm această dorință.

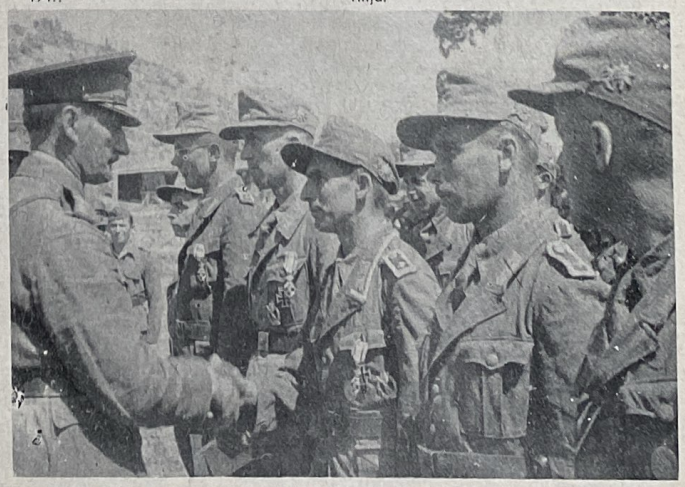

Capul de pod din Kuban (Iulie/August 1943): Generalul Cialic, Comandantul Corpului de Cavalerie, decorând ostaşi din Divizia a 4-a germană de Vânători de Munte.
Kuban Brückenkopf (Juli/August 1943): General d. Kav. Cialic, kommandierender General des rumänischen Kavallerie-Korps, zeichnet deutsche Gebirgsjäger (4. Gebirgsdivision) mit rumänischen Orden aus.

«Să luptați pentru a ne răzbuna umilirea și nedreptatea»

Bătălia pentru Chișinău (Iulie 1941): Infanteriști români în Masivul Corneștilor.

Schlacht um Kischinew (Juli 1941): Rumänische Infanteriestellung bei Corneschti in Bessarabien.

După lupte sângeroase, Chișinăul a fost cucerit în ziua de 17 Iulie 1941.
În aclamațiile populației și călcând pe un covor de flori, bravii noștri dorobanți își fac intrarea în capitala Basarabiei.

Nach schweren und blutigen Kämpfen wurde Kischinew, die Hauptstadt Bessarabiens, am 17. Juli 1941 erobert.
Bei ihrem Einzug in die Stadt wird die rumänische Infanterie von der Bevölkerung stürmisch begrüßt.

Alături de trupe germane, la bătălia dela Kertsch (Mai 1942) au participat și următoarele M.U. românești: Corpul 7 Armată și Divizia a 8-a Cavalerie.
Bolșevicii au fost nimicitor înfrânți la Kertsch, trupele germano-române capturând 170.000 prizonieri, 1400 tunuri și 284 tancuri.
În fotografia de față, nesfârșite coloane de prizonieri sovietici, sub escortă românească, în marș spre Dschankoj.

An der Rückeroberung der Halbinsel Kertsch waren auch die folgenden rumänischen Einheiten beteiligt: 10. und 19. Inf.-Div. und 8. Kav.-Div.
Die Brigade Groddek, die eine große Rolle bei der Abdeckung der Operation „Trappen-Jagd" spielte, wurde aus motorisierten deutschen und rumänischen Einheiten zusammengestellt.
Hier sowjetische Gefangene, von rumänischen Reitern eskortiert, auf dem Wege nach Dschankoj.

Cruciada contra Rusiei comuniste 1941-1944

(urmare din pag. 1)

mană au înaintat până pe Bug, în timp ce Armata a 4-a română a primit, după trecerea Nistrului, misiunea să se rabată spre Sud și să cucerească Odesa. Această operație care a durat două luni și jumătate ne-a provocat pierderi foarte grele și a înghițit aproape toate diviziile pe care M.C.G. român le avea în țară la dispoziția lui. Rușii au depus o rezistență extrem de îndârjită și nu au cedat decât către jumătatea lunii Octombrie, adică când Armata a 11-a germană a cucerit Crimeea și a încercuit regiunea Sevastopol, care constituia baza de aprovizionare a trupelor dela Odesa.

În acest timp, Armata a 11-a germană a trecut Bugul, urmată de Armata a 3-a română, ocupând Ucraina până la Nipru, fără lupte.

Armata a 11-a germană primind misiunea să cucerească Crimeea, a ocupat la începutul lui Septembrie, cu o parte din trupe, o poziție la Est de Cotul Niprului, în Stepa Nogai, pentru a putea acoperi astfel spatele operațiilor îndreptate în contra Crimeei. Prin această dislocare de trupe germane, se slăbea însă forța de atac a istmului Perekop. Pentru a reda Armatei a 11-a germane toată puterea de pătrundere, Armata a 3-a română, aflată în poziție de supraveghere și siguranță pe Nipru, a trecut acest fluviu pe la Berislav și a luat în primire poziția înaintată spre Est, liberând astfel diviziile germane aflate pe această poziție.

Din cauza disproporției dintre efective și lungimea frontului, comandamentul Armatei a 3-a a reținut în rezervă un singur batalion. Poziția nu oferea nici un punct de sprijin natural; peste tot numai nisip. În această situație, după două zile dela intrarea în dispozitiv, s'a deslănțuit, cu mare înverșunare și pe întreg frontul armatei, ofensiva armatelor 9 și 18 sovietice. Infanteria rusă înainta la atac în valuri succesive, în picioare și cot la cot. Pierderile lor au fost foarte grele, dar totuși au reușit să provoace câteva rupturi care au fost închise de trupele din apărare prin contraatacuri sângeroase. Rușii au folosit și care de luptă, dar nu în masă și nu sub o singură conducere. Trecând prin poziția română, împrăștiate și fără nici o ordine, au fost distruse rând pe rând. Numai într'o singură noapte au fost scoase din luptă 52 de care de luptă. Cu toată violența atacurilor, poziția a fost menținută în linia ei generală. O singură pătrundere mai adâncă, până în zona comandamentului Armatei, a fost închisă la timp printr'un contraatac al unei unități mecanizate germane. După opt zile de lupte, pornind din regiunea Zaporoje, la Nord de stânga Armatei, ofensive Grupului 1 blindat german (General von Kleist) în direcția S.E., a atacat flancul drept și spatele armatelor ruse, care au fost astfel încercuite și distruse.

După această operație, Armata a 3-a română a primit misiunea să asigure protecția litoralului Mării Negre și Mării de Azov la N.E. de Crimeea. Ulterior o brigadă de munte a fost trimisă în țară, iar Brigada a 8-a Cav. și Brigăzile 1 și 4 Munte au fost puse la dispoziția Armatei a 11-a germane pentru paza coastei orientale a Crimeei.

În Ianuarie 1942, aceste brigăzi române au luat parte la operațiile de oprire a inamicului debarcat la Feodosia, pe coasta de Sud a Crimeei și apoi la ofensiva pentru distrugerea lui.

Armata a 4-a după cucerirea Odesei, a fost retrasă în țară, în afară de Corpul 6 Armată (General Dragalina) care cu 2 Divizii Inf. a fost trimis în regiunea Harkov, unde a luat parte la operațiile de oprire a ofensivei ruse din Fevruarie 1942 și de unde în lunile Iunie-August a participat la marea ofensivă germană dintre Don și Donet, spre Stalingrad și Caucaz.

Campania din 1942

Începutul anului 1942 ne găsește cu Corpul de Vânători de Munte (Brig. 1 și 4 Munte și Brig. 8 Cavalerie) în Crimeea, Corpul de Cavalerie (Brig. 5 și 6 Cav.) cu paza coastei Mării de Azov și a Mării Negre spre Rostov și Corpul 6 Armată (2 divizii de infanterie) în regiunea Harkov. La sfârșitul lunii Ianuarie 1942, la cererea Mareșalului Manstein (pe atunci general) comandant al Armatei a 11-a germane și a trupelor române din Crimeea, aflat în situație îngrijorătoare față de preparativele ofensive ruse cu forțe mult superioare, Mareșalul Antonescu i-a mai pus la dispoziție două divizii române (a 10-a și a 18-a Infanterie); deasemenea în Aprilie, i-a mai dat și Divizia a 19-a Infanterie și Comandamentul Corpului 7 Armată (General Mitrănescu) cu toate unitățile lui neîndivizionate, între care și Regimentul 7 Artilerie Grea.

Tot în cursul iernii 41/42, au mai fost trimise în Crimeea 3 divizioane independente de Artilerie Grea,[2]) care au luat parte la operațiile din jurul regiunii Sevastopol.

În iarna anului 1942 și până către jumătatea lunii Aprilie, trupele din Crimeea au avut de respins încă două puternice ofensive rusești, pornite din peninsula Kerci, cu pierderi grele pentru ambii adversari, precum și o ofensivă pornită din Sevastopol.

Cu toată superioritatea lui numerică, inamicul n'a reușit nici să iasă din peninsula Kerci și nici să rupă dispozitivul de încercuire al cetății Sevastopol, deși a atacat cu extremă violență. Înverșunarea cu care au fost desfășurate aceste ofensive se poate judeca și după propaganda care s'a făcut la vremea aceea, punându-se în joc numele lui Stalin pentru a se obține o victorie rusă în Crimeea.

A urmat apoi, la începutul lunii Mai, ofensiva germano-română dela Kerci, la care au participat 5 divizii germane de inf. o divizie germană blindată și Corpul 7 Armată român (Div. 10 și 19 Inf. și Brigada a 8-a Cavalerie). În fața lor se găseau 2 armate ruse, cu 26 M.U., dintre care 17 erau divizii de infanterie și 4 brigăzi blindate. Ofensiva a reușit în cele mai bune condiții prin ruperea aripei stângi a inamicului și apoi prin încercuirea grosului forțelor dispus în adâncime la dreapta inamică. Cele două armate ruse, intrate în panică, au fost distruse și făcute prizoniere.

A venit apoi rândul fortăreței Sevastopol. La această operație au luat parte 7 divizii germane și Corpul V.M. român, sub ordinele Generalului Avramescu și având în compunerea sa diviziile 1 și 4 Munte și Divizia a 18 Inf., Corpul V.M. fiind întărit cu 3 divizioane Artilerie Grea.

Au fost aduse deasemenea în fața Sevastopolului tunuri de 190 mm, mortiere și obuziere de cal. 305, 350 și 420 mm, plus 2 piese speciale de cal. 600 mm și celebrul tun de cal. 800 mm. „Dora" a cărui țeavă avea o lungime de 30 m. și afetul de înălțimea unei case cu două etaje („Victorii pierdute" de Mareșalul von Manstein).

Corpul 7 Armată, cu diviziile 10 și 19 Inf. și 8 Cavalerie,[3]) a făcut siguranța litoralului, la Kerci și pe coasta de Sud a Crimeei.

Ofensiva a început la 7 Iunie 1942, după un bombardament de aviație și de artilerie, bombardament sistematic, timp de 5 zile. Luptele au fost extrem de îndârjite. Fiecare element fortificat trebuia cucerit direct, prin atac cu grenada sau cu dinamita. Terenul fiind pietros, adăposturile au rezistat la bombardamentele artileriei, astfel că atacatorii trebuiau să cucerească cazematã după cazematã. Pierderile au fost mari și epuizarea trupelor către sfârșitul bătăliei (1 Iulie) depășise orice măsură. Toate unitățile însă și-au făcut datoria cu prisosință.

În acest timp, marea ofensivă germană dintre Don și Donet s'a deslănțuit și s'a desvoltat în condiții maxime spre Stalingrad și Caucaz.

La începutul lunii August, Grupul de Armate „A" trecuse la Sud de Don pe la Rostov și înainta, întâlnind slabe rezistențe, spre Caucaz. Grupul de Armate „B" începuse atacul Stalingradului.

De oarece lungimea frontului devenise excesivă la aripa de Sud, Mareșalul Antonescu a pus la dispoziția Comandamentului suprem german două armate. Armata a 3-a (General Petre Dumitrescu) cu 11 divizii, grupate în 4 C.A. și Armata a 4-a (General Constintinescu-Claps) cu 4 divizii, grupate în 2 C.A. Aceste două armate, puse sub ordinele Grupului de Armate „B", au intrat pe front în cursul lunii Sept. și până către 15 Octomvrie. Armata a 3-a a luat în primire, dela trupe italiene și germane, un sector de 110 Km lungime pe brațul de Nord al Cotului Donului, la Vest de Stalingrad. Armata a 4-a, la Sud de Stalingrad, a ocupat un front excesiv de lung (peste 200 Km) în Stepa Kalmucă, sprijinindu-se pe o linie de lacuri de stepă, într'un teren uscat, nisipos și sărac.

Frontul Armatei a 3-a care se întindea cu prima lui linie pe malul de Sud al Donului, avea 3 capete de pod ruse în interiorul lui. Capul de pod dela Dewyatkin era cel mai mare și cel mai periculos. Încă din timpul intrării în dispozitiv, comandantul Armatei a 3-a a cerut, atât Grupului de Armate „B" cât și Marelui Cartier General român, permisiunea de a reduce aceste capete de pod, punându-i-se la dispoziție aviație, care de luptă și artilerie grea. Din ordinul Comandamentului suprem german, această operație n'a fost îngăduită; mai mult încă: i s'a interzis orice fel de atac cu forțe mai mari de valoarea unui batalion. Tot după ordinele acelui comandament, Armata a 3-a nu și-a păstrat nici o rezervă, comunicându-i-se că i se vor trimite rezerve germane.

Așadar, cele două armate române au fost puse, dela început, în poziție de inferioritate față de un inamic care ar ataca cu mijloace de luptă puternice. În plus, trupele române erau lipsite de armament anticar capabil să distrugă carele de luptă ruse. Armamentul anticar al trupelor române era compus din tunuri hipomobile de 37 mm, care erau bune pentru carele de luptă din primul război mondial. De asemenea, în afară de regimentele organice ale C.A., alte regimente de artilerie grea nu existau. Ambii comandanți de armate au cerut să li se dea armament anticar german și artilerie grea de întărire, dar nu s'a luat nici o măsură pentru remedierea situației.

(urmare în pag. 4)

[2]) NN. Corpul de Munte a fost întărit și cu 2 regimente de câmp (4 și 53).

[3]) NN. În Martie 1942 brigăzile de Vânători de Munte și de Cavalerie au luat numele de **divizii,** fără ca în compunerea lor să intervină vreo schimbare.

Cruciada contra Rusiei comuniste 1941-1944

(urmare din pag. 3)

La 19 Noemvrie 1942, Rușii au deslănțuit ofensiva la Vest și la Sud de Stalingrad. La Armata a 3-a, ofensiva rusă a pornit din două capete de pod, la centrul și la dreapta armatei, cu forțe mult superioare în care de luptă și în trupe de infanterie și cavalerie.

Frontul a fost rupt pe două direcții, între care au fost incercuite Div. 15 (General Mazarini), Div. 6 (General Lascăr) și mare parte din Div. 5 (General Sion). Generalul Lascăr, fiind cel mai vechiu, a luat comanda trupelor încercuite și a continuat rezistența. In zilele de 20 și 21 Noemvrie, Corpul 48 Armată blindat, constituit din Div. 22 germană, cu 45 care de luptă ușoare și din Div. 1 bl. română, cu 40 care de luptă de construcție cehă, corp care forma rezerva Armatei a 3-a, a contraatacat, dar fără nici un rezultat. Superioritatea inamicului era mult prea mare. Din nefericire, o ceață deasă, care a ținut trei zile a interzis orice intervenție a aviației de luptă și de recunoaștere.

După 6 zile, trupele încercuite au încercat o ieșire. Acțiunea n'a reușit, iar unitățile participante au fost făcute prizoniere. Generalul Sion, care comanda trupele de avantgardă, a căzut în mijlocul ostașilor lui. In luptă cu inamicul a rămas numai ariergarda, comandată de Generalul Stănescu. Această ariergardă a mai putut rezista până în ziua de 28 Noemvrie când, lipsită cu desăvârșire de hrană și de muniții, a luat și ea drumul captivității.

Divizia 1 Cavalerie (General Brătescu) care se găsea în dreapta dispozitivului Armatei a 3-a, a fost aruncată spre Est, în zona Armatei a 6-a germane care lupta la Stalingrad.

In sectorul Armatei a 4-a române, inamicul a atacat aripa stângă, împingând această aripă spre Sud-Vest. Astfel, Divizia a 20-a (General Tătăranu) care se găsea la stânga Armatei, a rămas și ea în cercul Armatei a 6-a germane.

In această bătălie din Cotul Donului, vitejia soldaților români a fost la înălțimea apărătorilor dela Mărășești. După ce au suportat un bombardament de artilerie de o extremă violență, bombardament care a durat mai bine de o oră, acești soldați, din gropile lor individuale, au primit atacul masei de care de luptă. Neavând cu ce să le distrugă, aceste care au trecut peste ei, amestecându-i cu pământul. Tunurile anticar au tras zadarnic, până la ultimul lor proiectil, sau până când au fost strivite, cu apărători cu tot, sub șenilele tancurilor ruse. Enorma superioritate a mașinilor de oțel a fost mai tare decât curajul atâtor eroi care au rămas acolo, pe înălțimile din Cotul Donului sau în nisipul din Stepa kalmucă, ca să arate urmașilor, până unde au ajuns ei, în nesfârșita țară a monstrului, pentru a-și salva pământul și libertatea.

Bătălia din Cotul Donului ar fi avut cu totul alt rezultat, dacă Inaltul comandament german ar fi dat urmare cererilor comandanților români și dacă n'ar fi subestimat valoarea ofensivă a trupelor ruse. Deși a fost informat de pregătirile rusești, acest comandament n'a luat absolut nici o măsură pentru a face față ofensivei inamice. Armata a 6-a germană dela Stalingrad dispunea de imense mijloace de foc: artilerie, aruncătoare de flăcări, blindate, trupe speciale etc. Dacă, cel puțin temporar, s'ar fi renunțat la operația de cucerire a orașului și, dacă s'ar fi repartizat o parte din acest material la armatele române vecine, inamicul n'ar fi reușit să rupă frontul și tragedia dela Stalingrad n'ar mai fi avut loc.

După această bătălie, Armata a 3-a română a mai rămas pe front numai cu 4 divizii de infanterie dela aripa ei stângă.

Armata a 4-a, retrasă pe un front mai înapoi, pierzând Corpul 6 Armată, a fost întărită cu Corpul de Cavalerie (Div. 5 și 8 Cav.). Această armată a luat parte la operațiile Grupului de armată Hoth, operații care au avut loc între 12 și 23 Decemvrie și care erau duse cu scopul de a despresura Stalingradul. Grupul Hoth, epuizat și slăbit prin grelele pierderi suferite în cursul acțiunii de despresurare, după trei zile a fost atacat puternic ca, după alte trei zile de lupte aprige, să fie desființat. Armata a 4-a română și-a pierdut astfel orice valoare de luptă.

In acest timp, la 16 Decemvrie, Rușii au reluat ofensiva în Cotul Donului, asupra Armatei a 8-a italiene și Armatei a 3-a române, aruncând întreg frontul spre Vest. Cu aceasta și Armata a 3-a română a fost scoasă din luptă.

Resturile acestor două armate au fost trimise în țară pentru refacere și reorganizare[4]).

De aici înainte soarta războiului s'a schimbat. Superioritatea rusă a devenit așa de covârșitoare încât armatele germane n'au mai putut obține nici o victorie răsunătoare. Lupte crâncene de rezistență îndârjită, lupte în care soldatul german era pus să lupte cu forțe de 7 până la 14 ori mai numeroase, au avut loc pe tot întinsul Rusiei vestice, în retragerea spre Europa. La aceste lupte „Românii au participat cu un număr mai mic de divizii[5]).

[4]) Afară de Div. a 24-a, constituită pe loc din resturi de unități.

[5]) Cu 4 divizii la capul de pod din Kuban și cu 5 divizii în Crimeea (10 și 19 Inf., 3 și 4 Munte și 6 Cav.).

Bătălia din Moldova, August 1944

Ultima mare bătălie a armatei române pe frontul de Est, a fost bătălia care a avut loc în Moldova și în Basarabia, în August 1944.

In urma ruperii frontului german în regiunea Uman, în Fevruarie 1944, Rușii au împins aripa de Sud germană până în Moldova și Basarabia unde, cu ajutorul trupelor române, această aripă s'a consolidat pe linia generală a înălțimilor dela Vest de Siret, din Bucovina până la Sud de Pașcani, urmând apoi linia Tg. Frumos — Podul Iloaie — Nord Iași — masivul păduros Cornești — Nord Chișinău — Tighina — Nistru până la vărsarea în Marea Neagră, cu un cap de pod rusesc la Nord de Liman.

Acest front lung de circa 650 Km, dintre care aproape 300 Km era ținut de trupe române, se găsea sub ordinele Grupului de Armate al Ukrainei de Sud, comandat de Generalul H. Friessner și cuprinzând:

— Grupul Wöhler, cu Armata a 8-a germană (General Wöhler) și Armata a 4-a română (General Racoviță), din Bucovina și până la Prut.

— Grupul Dumitrescu, cu Armata a 3-a română (General Petre Dumitrescu) și Armata a 6-a germană (General Fretter-Pico). Pe acest front erau 21 divizii germane și 23 române (inclusiv 4 brigăzi de Vânăt. Munte). Poziția era în general destul de tare, în afară de sectorul Tg. Frumos-Iași unde, în cea mai mare parte ,era dominat de poziția inamică și în afară de Nistrul de jos, unde existența capului de pod rusesc la Vest de Nistru, pe un front de circa 15 Km, punea în primejdie flancul drept al frontului basarabean.

In rezerva acestor armate se găseau:

— 3 divizii blindate germane, 1 divizie blindată română și Divizia a 18-a Inf. rom. între Tg. Frumos și Prut.

— 1 divizie blindată germană și Div. 1 Cav. rom. în Basarabia.

Necesități imperioase, provocate de puternice ofensive rusești la centrul și la nordul frontului de Est, au obligat Comandamentul suprem german să ia cele 3 divizii blindate germane din Moldova, slăbind astfel foarte mult capacitatea de reacțiune a Grupului de Armate în cazul unei ofensive rusești.

Această ofensivă a venit la 20 August 1944, pe întreg frontul dintre Siret și Nistru și cu 2 zone principale de presiune:

— la Vest de Prut, în regiunea Podul Iloaie-Iași și

— pe Nistru, în capul de pod de la Nord de Liman.

Forțele apărării din aceste sectoare erau: Divizia a 5-a Cav. și Div. a 7-a Inf. rom. în Moldova; Div. a 4-a Munte și Div. a 21-a Inf. rom. în Basarabia.

Atacul a fost dat în Moldova de Frontul 2 Ucrainian (Mareșal Malinovski) și în Basarabia de Frontul 3 Ucrainian (Mareșal Tolbukin), cu un total de 94 divizii de inf., 7 corpuri blindate, un corp de cavalerie și o artilerie extrem de numeroasă (General Friessner: „Bătălii trădate").

După o pregătire de artilerie de o densitate formidabilă, care a durat o oră și jumătate, inamicul a trecut la ofensivă în zonele indicate mai sus. O mare parte din trupele române din sectoarele principale de atac, părăsind frontul încă din timpul pregătirii de artilerie (General Friessner: „Bătălii trădate", pp. 67—68), au rămas în luptă numai divizиile germane vecine care, în lupte grele, au fost nevoite să se replieze sub zdrobitoarea presiune inamică.

După succesul obținut din prima zi a ofensivei, prin provocarea a două pătrunderi în frontul româno-german, era de așteptat ca a doua zi să se continue ofensiva pentru a arunca armata din Moldova spre S. V. și a încercui Grupul General Dumitrescu din Basarabia. De acord cu Mareșalul Antonescu care, în zilele de 20 și 21 August, a fost pe front, Generalul Friessner a decis să oprească înaintarea inamicului pe linia fortificată Focșani-Galați. In acest scop, Mareșalul Antonescu își luase angajamentul să trimită toate rezervele disponibile din regiunea București, rezerve care urmau să ocupe și să apere noua poziție. Aceste trupe n'au mai fost trimise pentrucă, în după amiaza zilei de 23 August, Antonescu a fost arestat în palatul regal, din ordinul Regelui Mihai.

In seara aceleași zile, Regele Mihai a anunțat poporului român un armistițiu **care nu exista** și a dat ordin armatei române să înceteze războiul contra Rușilor. Cum aceștia nu știau nimic despre un asemenea armistițiu româno-rus, au continuat operațiile în contra armatelor române, făcând prizoniere toate trupele române din Moldova și din Basarabia, trupe care au fost ajunse din urmă, până pe linia Focșani—Galați. **Astfel 114.000 ostași români, capabili încă să mai lupte, au luat calea lagărelor de prizonieri.**

Când este vorba de bătălia din Moldova, cu tragicul ei desnodământ, aceiași dureroasă întrebare este pe buzele tuturor. Cum a fost oare posibil ca soldatul român, care se bătuse cu îndârjire și vitejie pe întinsul câmpiilor rusești, să nu reziste cu aceiași îndărătnicie și să nu împiedice înaintarea inamicului pe teri-

(urmare în pag. 5)

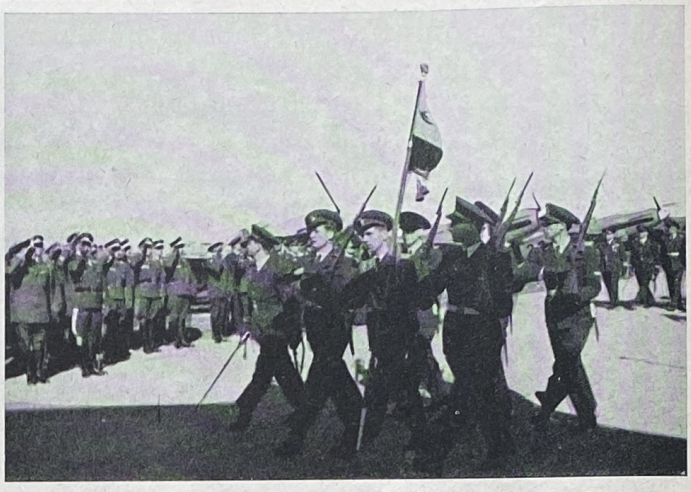

Cu stindardul în frunte, Școala de Ofițeri de Aviație, defilează pe câmpul dela Cotroceni (1943)

Die Offiziersanwärter der Fliegeroffiziersschule von Bukarest vor ihrem Abflug an die Front, auf dem Flugplatz von Cotroceni (1943). Im Vordergrund die Standarte.

FORȚELE AERIENE ROMÂNE

La începutul războiului, forțele noastre aeriene au fost organizate după cum urmează:

I. **O grupare de lupta aeriană,** corespunzând unui corp aerian (Comandamentul la Focșani) și având următoarea compunere:

a) **Aviație de Vânătoare:** 3 flotile (regimente).

◆ **Flotila 1 Vânătoare:**

— 1 grup ME 109 E. (Messerschmitt) a 3 escadrile, fiecare escadrilă a 12 avioane;

— 1 grup P. Z. L. (C) a 3 escadrile, fiecare escadrilă a 12 avioane;

— 1 grup P. Z. L. (F) a 3 escadrile, fiecare escadrilă a 12 avioane.

◆ **Flotila 2 Vânătoare:**

— 1 grup I. A. R.-80 a 3 escadrile, fiecare escadrilă a 12 avioane;

— 1 grup I. A. R.-81 (Vânăt. și Bombardament în picaj) a 3 escadrile, fiecare escadrilă a 12 avioane;

— 1 grup P. Z. L. (F) a 3 escadrile, fiecare escadrilă a 12 avioane.

◆ **Flotila 3 Vânătoare:**

— 3 grupuri P. Z. L. (F), fiecare grup 3 escadrile, fiecare escadrilă a 12 avioane.

b) **Aviație de Bombardament:** 3 flotile (regimente).

◇ **Flotila 1 Bombardament** (Ziliștea-Buzău):

— 1 grup (Nr. 5) Heinkel HE-111 a 3 escadrile (78, 79 și 80), fiecare escadrilă a 9 avioane;

— 1 grup (Nr. 6) „Loos"-polonez a 3 escadrile, fiecare escadrilă a 6 avioane. Material excelent.

◇ **Flotila 2 Bombardament** (Nord Râmnicul Sărat):

— 1 grup „Potez"-63 (bombardament ușor și rapid) a 2 escadrile, fiecare escadrilă a 9 avioane;

— 1 grup „Savoia"-79 a 3 escadrile, fiecare escadrilă a 9 avioane.

◇ **Flottila 3 Bombardament** (Focșani):

— 1 grup „Blenheim" (recunoaștere îndepărtată și bombardament ușor) a 3 escadrile, fiecare escadrilă a 6 avioane;

— 1 grup „Karas"-polonez (bombardament ușor) a 3 escadrile, fiecare escadrilă a 9 avioane.

c) **Alte unități:**

— 1 escadrilă de Legături (ușoară);

— 1 grup de Transport „Ju 52" și „Loockeed";

— 1 grup Sanitar a 2 escadrile transport ușor și 1 escadrilă Transport greu.

Această grupare de luptă aeriană, constituind forța strategică, a dispus deci în total de: 324 avioane de vânătoare, 135 avioane de bombardament și de aproximativ 45—50 avioane diverse.

II. **Aviația tactică** (la dispoziția Armatei a III-a și Armatei a IV-a):

— 3 flotile Informație și Bombardament ușor, fiecare flotilă a 2 grupuri I. A. R.-37, -38 și -39, fiecare grup a 3 escadrile, escadrila a 9 avioane. Total: 162 avioane.

— 3 escadrile Legături ușoare, dispunând în total de 27 avioane.

III. **In interior, pentru paza teritoriului:**

Constanța:

— 1 escadrilă „Hurricane" a 12 avioane;

— 1 grup P. Z. L. (F) a 3 escadrile, fiecare escadrilă a 12 avioane.

București:

— 1 grup P. Z. L. (P) a 3 escadrile, fiecare escadrilă a 12 avioane;

— 2 grupuri P. Z. L. (F), fiecare grup a 3 escadrile, escadrila a 12 avioane;

— 1 escadrilă „Heinkel"-HE 112 a 12 avioane.

Ploești:

— 2—3 grupuri P. Z. L. (F), fiecare grup a 3 escadrile, escadrila a 12 avioane.

Forțele aeriene pentu paza teritoriului au dispus deci de 204 până la 240 avioane.

IV. **Hidroaviație:**

— 1 escadrilă „Henschel" (Recunoaștere și Bombardament);

— 2 escadrile „Savoia";

— 3 escadrile Bombardament-torpilor.

V. **Personalul navigant:**

Aviația română a dispus de un personal foarte bine instruit și mult mai numeros decât materialul care intra în dotația unităților noastre aeriene. In așteptarea materialului care întârzia să sosească, din pricină că industria germană nu putea să livreze conform angajamentelor, noi am fost nevoiți să compensăm lipsa de cantitate prin calitatea echipajelor. Bravii nostri zburători au acționat în formații subțiri, de câte 3 avioane. Prin precizie, zburătorii români au obținut efecte de masă de avioane. Posibilitățile lor manevriere au fost remarcate în repetate rânduri, atât de aliatul german cât și de inamic. Apărând cerul și pământul românesc, aviatorii noștri au dat dovadă de temeritate și de un exemplar spirit de sacrificiu. Avem dreptul să fim mândri de ei.

VI. **Artileria Antiaeriană:**

— 4 brigăzi a 2 regimente, fiecare regiment a 3 divizioane a 4—5 baterii.

Divizionul AA era astfel organizat: 3 baterii tunuri „Vickers" și „Skoda" de 75 mm și 1 până la 2 baterii tunuri „Rheinmetall" de 37 mm. Tunurile „Hotchkiss" de 37 mm au intrat în dotația unităților AA ale trupelor terestre.

VII. **Alte unități aparținând Forțelor Aeriene Române:**

— 1 Batalion Baloane de protecție a 3 compănii;

— 1 Batalion Proiectoare a 3 compănii.

La acest tablou ar mai fi de adăogat unitățile de Transmisiuni aeriene, de Geniu aeronautic și de Parașutiști.

Generalul Allmendinger, Comandantul Corpului 5 A. german, decorează cu Crucea de Fer ostași români care s'au distins în luptele din Kuban (Sept. 1943)

E. K. für einfache rumänische Soldaten: General Allmendinger, kommandierender General des 5. A. K., zeichnet rumänische Soldaten, die sich in dem erbitterten Kampf am Kubanbrückenkopf bewährt haben, mit dem E. K. aus

Bătălia pentru Odesa (Oct. 1941): Trenul de luptă al unei baterii românești.
Schlacht um Odessa (Okt. 1941): Munitionskolonne der rumänischen Feldartillerie.

Unitățile noastre de Artilerie Grea

In nenumărate lucrări străine, privind istoria ultimului război, mondial, datele în legătură cu participarea României la acest război sunt inexacte, fragmentare sau lipsesc cu totul. Făcând abstracție de dușmanii noștri permanenți, de acei care sunt de rea credință și de apărătorii unor anumite teze, autorii lucrărilor despre care este vorba nu au nici o vină.

Dacă documente oficiale românești nu mai există și dacă, în exil, prea puțini dintre noi ostenesc întru apărarea onoarei armatei și obrazului țării, unde pot oare găsi autorii străini surse privitoare la contribuția noastră militară în războiul antisovietic?

Cu amară tristețe trebue să înregistrăm acum că până și într'o foarte serioasă și foarte documentată lucrare, anume în „Istoria celui de-al doilea război mondial" (A. G. Ploetz-Verlag, Würzburg), România este vitregită. Și aci, datele privitoare la organizarea și dotarea armatei noastre sunt inexacte. Iată câteva exemple, toate referitoare la unitățile noastre de artilerie. Se spune în „Ploetz" că noi am avut 3 divizioane de Artilerie Călăreață, când în realitate au fost 6 Regimente, câte unul de fiecare M. U. Cavalerie. Tot astfel, Artileria de Munte este trecută numai cu 2 divizioane, când am avut de fapt 12 divizioane T. M. Regimente de A. G. au fost 8 și nu 7 cum se spune în „Ploetz". Despre diviziunele independente de A. G. nu se spune nimic...

Cu ajutorul camarazilor, ne vom strădui să punem lucrurile la punct.

De data aceasta ne vom ocupa de Artileria Grea.

Armata română a avut următoarele regimente A. G.:

R. 1 A. G. Craiova,
R. 2 A. G. București,
R. 3 A. G. Galați,
R. 4 A. G. Bacău,
R. 5 A. G. Focșani,
R. 6 A. G. Florești-Cluj, apoi Sibiu,
R. 7 A. G. Tg. Jiu, apoi Sibiu și
R. 8 A. G. Dadilov (Mihai Bravu).

Toate aceste regimente erau organizate pe 3 divizioane, anume: 2 divizioane tunuri lungi „Schneider-Creuzot" (cal. 105 mm, 17 km bătae) și 1 divizion obuziere grele „Skoda" (15 mm, 15 km bătae). In plus, fiecare regiment dispunea de o secție A. A. de cal. 20 mm „Rheinmetall".

Fiecare regiment a mai mobilizat încă un divizion independent, unele chiar 2 divizioane. Obuziere grele „St. Chamond", cal. 120 mm, n'au avut decât **unele** din aceste divizioane independente.

Fiecare divizion A. G. dispunea de un material topografic și de observație absolut modern: 1 theodolit „Wild" (elvețian), 1 telemetru „Bosch" sau „Zeiss", 2 goniometre busolă și mai multe lunete binoculare (foarfecă).

Cu excepția divizioanelor de „St. Chamond", toate unitățile noastre de A. G. au fost motorizate, dispunând de camioane tractoare „Skoda", de camionete „Henschel", mașini de recunoaștere „VW", mașini de tren „Opel-Blitz", „Borgward" etc.

O mențione specială merită divizioanele de reperaj. Noi am avut 2 asemenea divizioane, dintre care numai unul singur, absolut complet, a participat la lupte. Divizionul 2 n'a fost format decât în 1944.

Un divizion de reperaj se compunea din 3 baterii:

— 1 baterie R. O. T. (reperaj prin observație terestră;
— 1 baterie R. O. S. (reperaj prin sunet);
— 1 baterie topografică.

Bateriile de reperaj, precum și cele topografice, au fost dotate cu material german, personalul fiind format la Școala de Artilerie din Grossborn (Pomerania).

După capitularea din 1944, ofițerii sovietici, care au avut ocazia pe front să cunoască valoarea unităților noastre de reperaj, au cerut să li se prezinte materialul cu care erau dotate aceste unități. După prezentarea care a avut loc în cazarma Malmaison din București, întregul material a fost confiscat, chiar în toamna lui 1944, adică în vreme ce artizanii trădării dela 23 August pretindeau că luptam alături de „aliații noștri fireși"... pentru nimicirea Europei.

Un artilerist

Obuzier greu românesc în acțiune (August 1941)

Intervenția bateriilor noastre de artilerie grea avea darul să ridice moralul luptătorilor din prima linie. Din gropile lor individuale, infanteriștii, vânătorii, grănicierii, roșiorii și călărașii salutau primele șuerături și explozii ale proiectilelor noastre cu strigătul „Trage greaua, mă fraților!", veste care însemna, pentru toți, încredere și reconfortare.

Vor dem Kriegseintritt verfügte Rumänien über 8 Schwere Artillerie-Regimenter. Jedes Regiment bestand aus 2 Abteilungen 10,5-cm-Geschützen („Schneider-Creuzot"), 1 Abteilung 15-cm-Haubitzen („Skoda") und ½ Batterie 2-cm-Flak („Rheinmetall"). Bei Kriegseintritt stellte jedes Regiment noch eine, manche sogar zwei selbständige Abteilungen. Jede Geschütz- oder Haubitzenabteilung bestand aus 2 Batterien. Mindestens 64 rumänische Schwere Artillerie-Batterien waren im Ostfeldzug im Einsatz.

Die rumänische Schwere Artillerie hat sich an der Front bewährt und wurde von deutschen Kommandostellen sehr gelobt.

Die jüngeren rumänischen Offiziere, die 1944 den 2 neuaufgestellten Meßbeobachtungs-Abteilungen der Schweren Artillerie zugeteilt wurden, waren alle in Deutschland, nämlich auf der Artillerie-Schule II in Großborn (Pommern), ausgebildet. Auch das Material der Meßbeobachtungs-Abteilungen der Schweren Artillerie (insgesamt 6 Batterien) war deutsch.

Hier: rumänische schwere Haubitze im Einsatz (August 1941).

Cruciada conta Rusiei comuniste 1941-1944

(urmare din pag. 4)

toriul românesc, când tocmai aici, pe pământul țării, datoria elementară pentru orice ostaș, dela general și până la cel mai modest luptător, era să stea neclintit pe poziție. In loc să reziste, cei mai mulți au părăsit precipitat pozițiile, ca și cum pământul care se pierdea n'ar fi fost pământ din țara lor...

Slăbirea aceasta a puterii de rezistență se datorește unei propagande contra războiului purtat împotriva Rușilor, propagandă care se făcea în interiorul țării. Ostașii care plecau de pe front în concedii, la înapoiere, aduceau știrea că în curând se va încheia pacea și că nu trebue deci nici să mai lupte și nici să se mai jertfească.

Anumite elemente ,aparținând unor partide politice și aflate în unitățile luptătoare, primiseră dela aceste partide o dublă misiune: pe de o parte să procure informații de pe front, iar pe de altă parte să întrețină o atmosferă de renunțare la războiu. **Erau aceleași partide politice și aceiași oameni politici care au cerut Rușilor să porneacă o puternică ofensivă pe frontul român, ca ei să poată răsturna pe Mareșalul Antonescu.**

Este o strânsă legătură între această activitate de subminare a moralului ostașului român, activitate desfășurată în interiorul unităților luptătoare și faptul că atacul rusesc din ziua de 20 August a fost dat, în special, în sectorul **unora** din unitățile române. S'ar putea presupune că Rușii erau informați asupra acestei propagande de slăbireae moralului și că știau în care divizii române moralul era mai slăbit. Cât privește precipatarea unor unități de a părăsi frontul, aceasta a fost opera provocatorilor de panică.

In cartea sa „Bătălii trădate", Generalul Friessner vorbește, în mai multe locuri, despre zvonuri suspecte asupra siguranței îndoelnice a ofițerilor români (pag. 51), despre ședințe ale unei clici de politicieni și generali, la Alba Iulia, care erau bănuiți că tratau cu inamicul răsturnarea Mareșalului Antonescu (pag. 51), despre nesiguranța politică și militară în Romania (pag. 56 și următoarele). Tot astfel, Maiorul Walther Rehm, care în vara anului 1944 era ofițer de stat-major la Divizia a 79-a germană, arată în cartea „Iassy" că această divizie ocupa un front la Nord de Iași, între Div. a 5-a Cav. rom. (la stânga) și Div. a 11-a Inf. rom. (la dreapta, pe Prut). Față cu svonurile care circulau atunci și pentru a cunoaște starea de spirit a populației, comandantul acestei divizii germane a trimis la Iași, îmbrăcat în civil, interpretul său de limbă română. La întoarcere, acesta a raportat că, mai ales printre intelectuali și printre comercianți, se vorbea deschis despre o răsturnare politică în România, despre un armistițiu și despre încetarea războiului. Iată care era atmosfera din spatele frontului. Nici o vorbă de rezistență cu orice preț, așa cum a fost la Oituz și la Mărășești în primul războiu mondial; nici un indemn pentru soldați de a-și face datoria până la urmă...

Așadar două cauze au determinat rezultatul dezastruos al bătăliei pentru apărarea teritoriului României:

— Superioritatea zdrobitare a inamicului, aplicată cu efortul în sectoare ocupate de trupe române și

— Demoralizarea trupei printr'o nefericită propagandă, care a măcinat hotărîrea acesteia de a rezista.

Aceasta a fost ultima mare bătălie pentru salvarea neamului ,împotriva monstrului răsăritean.

„Dacă Rușii trec linia Galați — Focșani, România este pierdută pentru totdeauna", a spus Mareșalul Antonescu Generalului Friessner, în ziua de 22 August, în momentul despărțirii. O politică de o ușurință fără precedent în istorie, politica unor partide din opoziție, arestarea Mareșalului Antonescu în palatul regal și ordinul Regelui Mihai de a înceta războiul contra Rusiei, a permis trupelor rusești să treacă peste linia Focșani—Galați fără nici o luptă.

*

Războiul germano-român împotriva Rusiei sovietice a avut un caracter deosebit de alte multe războaie, purtate între națiuni care aveau de revendicat, unele de la altele, teritorii naționale smulse în alte împrejurări. Nu aveam în fața noastră numai un vecin puternic și hrăpăreț, ci un adevărat monstru. O monstruozitate a pământului și a omenirii. Crescută, prin cuceriri de țări întregi, până la întinderi colosale, condusă de un regim de teroare și înșufletită de o ideologie ateistă și expansionistă, Rusia sovietică se prezenta în 1940 ca o imensă și periculoasă necunoscută. Pe de o parte, tendința comunismului de a cuceri lumea prin revoluții și războaie, cu ajutorul unei formidabile armate, necontenit alimentată din rezervorul celor 200 milioane de locuitori. Pe de altă parte, teroarea și regimul polițienesc, care apăsa asupra populației, a pregătit o astfel de atmosferă încât era de așteptat că toate popoarele, supuse cu forța și înglobate acestui imperiu, erau gata să se revolte îndată ce li s'ar fi oferit ocazia. Și ce ocazie mai bună ar fi fost, pentru aceste popoare, decât un războiu în care puterea militară rusă ar fi fost învinsă de adversari? Se putea deci presupune că această stare de lucruri era susceptibilă să provoace explozii în rândurile populației, de îndată ce armatele ruse ar fi avut de suferit înfrângeri grave. Așadar, lipsiți de informații suficiente, pe baza cărora s'ar fi putut ajunge la concluzii mai realiste, adversarii Rusiei sovietice se bizuiau doar pe ipoteze. Ținând seama de superioritatea calitativă a trupelor germane și de adversitatea populațiilor din Rusia față de regimul comunist, exista o tendință, aproape generală, de a crede într'o victorie relativ ușoară din partea Germaniei. La întărirea acestei opinii mai contribuise și războiul din Finlanda, cu ocazia căruia mica armată finlandeză fusese capabilă să opreasc timp de câteva luni marea forță rusă, dovedindu-se astfel slăbiciunea miltară a regimului comunist.

Ori cum ar fi fost, pentru noi războiul ofensiv contra Rusiei însemna salvarea noastră ca stat independent și ca națiune liberă. De aceea, acest războiu, a avut, pentru noi, chiar dela început, sensul unei cruciade pentru salvarea dreptului nostru, pentru salvarea libertății, pentru salvarea credinței. Caracterul acesta de cruciadă, s'a accentuat și mai mult pe măsură ce războiul se prelungea și pe măsură ce puterea monstrului, decimată în repetate rânduri, se refăcea mereu, devenea chiar din ce în ce mai mare, până ce a ajuns la o superioritate zdrobitoare.

Deși Germania, ca forță principală, a căutat să pună în evidență caracterul acesta de cruciadă, ura occidentului față de național-socialismul german era atât de mare, încât și Roosevelt și Churchill au sprijinit pe Stalin, cu toate puterile lor, până la capitularea fără condiții a Germaniei. Rațiunea nu-și mai putea avea locul în fața deslănțuirii, fără nici o frână, a unor pasiuni care nu mai puteau fi stăpânite.

Pe toate lungimile de undă, în toată lumea, se trâmbițau victoriile rusești. Și în timp ce soldatul german și soldatul român, încleștați în luptă cu fiara ateistă și sălbatecă, rezistau tot mai greu presiunii acesteia, occidentalii înălțau nesfârșite imnuri de laudă lui Stalin și armatelor lui: „Trăiască marele Stalin! Trăiască vitezele armate sovietice!" Cât a trecut de-atunci?

Astăzi, marea aliată ruso-comunistă din cel de-al doilea războiu mondial a pus cuțitul în gâtul occidentului, ținându-l sub amenințarea cataclismului. Cine este răspunzător de această tragică situație?

Noi ne-am ridicat acum 20 de ani pentru a salva libertatea noastră, biserica creștină și civilizația occidentală. Când oștile lui Belzebuth erau gata să fie zdrobite, occidentul creștin le-a sărit în ajutor. Așa am fost învinși.

Astăzi, neamul românesc zace în lanțurile comunismului și, împreună cu el, alte multe neamuri au aceiași soartă. Occidentalii nici nu mai vorbesc despre o eliberare a țărilor noastre. Pericolul este atât de mare pentru toți, încât tot mai îngrijorător se pune întrebarea: Cum se vor putea salva pe ei?

General Platon CHIRNOAGĂ

Iarna 1943/44 în Crimeea: Pentru eroica comportare a vânătorilor și tunarilor români din Divizia a 3-a Munte, Generalul Jaenecke, comandantul Armate a 17-a germane, decorează cu Crucea de Cavaler al Crucii de Fer pe Generalul L. Mociulschi, comandantul diviziei.
Winter 1943/44 auf der Krim: Generalmajor L. Mociulschi, Kommandeur der 3. rumänischen Gebirgsdivision, wird von Generaloberst Jaenecke mit dem Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes ausgezeichnet

Hellmuth Günther Dahms:
DER ZWEITE WELTKRIEG
Die erste zusammengefaßte Gesamtdarstellung — alle politischen und militärischen Ereignisse im europäischen, afrikanischen, atlantischen und pazifischen Kriegsraum, dargestellt im Maßstab ihrer Bedeutung.
608 Seiten mit 17 Kartenskizzen
Ganzleinen DM 29,50
Rainer Wunderlich Verlag Hermann Leins
in **Tübingen**, Goethestr. 6

Abonamente, abonamente de sprijin, precum și sumele rezultate din vânzarea ziarului rugăm a se trimite numai prin BAYERISCHE HYPOTHEKEN- U. WECHSEL-BANK — Zweigstelle am Hauptbahnhof — Konto Nr. 21697 (Stindardul), MUNCHEN, Germania.

COMPLICITATE CU CRIMINALII!

de Corneliu STOIAN

Situaţia internaţională se deteriorează pe zi ce trece în favoarea comunismului. Aceasta este o realitate clară de care nu trebuie să ne ascundem. Occidentul pierde poziţie după poziţie, în timp ce criminalii din Kremlin şi sateliţii lor nu numai că întăresc regimurile de sclavie impuse atâtor popoare, însă îşi întind treptat imperiul asupra altor ţări, cum au făcut--o recent în Cuba, Laos şi o parte a fostului Congo belgian.

Cauza principală a acestei continue expansiuni bolşevice, este — şi trebuie s'o spunem fără ocoluri: COMPLICITATEA ANUMITOR CERCURI CONDUCĂTOARE DIN ŢĂRILE OCCIDENTALE CU CRIMINALII MOSCOVIŢI. Este vorba de complicitatea aproape făţişă a unor cercuri conducătoare care, prin fraudă electorală sau înşelarea maselor populare a ţărilor libere, au ajuns să deţină puterea guvernamentală în majoritatea ţărilor occidentale, inclusiv Statele Unite ale Americei, Anglia şi Franţa. Occidentul este în mod sistematic distrus din interior în favoarea expansiunei roşii, de aceia ce se pretind conducătorii lui „legitimi". Duşmanii cei mai periculosi ai Vestului se găsesc nu în Moscova sau Peking, ci în New York, Londra şi Paris. Este vorba de uneltele ocultei internaţionaliste care manevrează guvernele occidentale din umbră şi care sunt interesate să predea întreaga lume bestiei sovietice ce în realitate este propia lor creatură. Aceste grupuri de cosmopoliţi, în mâinile cărora aşa zisele guverne „democratice" şi „creştine" din majoritatea ţărilor occidentale nu sunt altceva decât marionete, fac eforturi disperate de a menţine Occidentul creştin paralizat, în timp ce Orientul ateu şi barbar înaintează pe toate fronturile. Şi majoritatea acestor încercări de paralizare permanentă a Vestului, sunt camuflate de trădătorii cuibăriţi în capitalele Americii şi Europei, sub pretextul „PĂCII". In timp ce criminalii comunisti provoacă revoluţie după revoluţie, război după război, agitaţie după agitaţie, grevă după grevă pretutindeni unde pot şi oridecâteori li se prezintă ocazia, complicii lor din Occident, dela preşedinţi şi prim miniştri de „mari" şi „mici" puteri, cum este împărţită lumea de astăzi, până la minusculii corespondenţi de ziare numite „liberale" sau „independente" cum au obiceiul a se autocalifica spre aşi ascunde culoarea roşie, — toată această adunătură de „personalităţi" mai mult sau mai puţin celebre, este angajată acum într'o luptă disperată pentru menţinerea cu tot pretul a unei „păci" şi unei „coexistenţe pacifice", prin care se blochează orice acţiune destinată a stopa avansarea comunistă. Prin această „pace" cu tot preţul, trădătorii din Occident nu numai că fac posibilă orice acţiune comunistă, dat fiind că din moment ce ştiu că nu se pot aştepta la represalii, bandiţi din Kremlin îşi pot permite orice, dar li se dă acestora şi sateliţilor lor timpul necesar pentru consolidarea regimurilor teroriste pe care se menţin.

Pretextele trădătorilor din Occident, cu care aceştia încearcă să justifice complicitatea lor cu moscoviţii în menţinerea aşa zisei „păci" sau „coexistente pacifice" sunt numeroase. Este de menţionat, printre acestea, aşa zisa „schimbare" a caracterului şi obiectivelor comunismului după moartea lui Stalin, schimbare „în bine" ce s'ar fi produs sub Khruschev şi care ar face comunismul mai „uman", prin urmare mai puţin periculos pentru libertaeta lumii şi demn de a fi acceptat ca partener în nenumărate conferinţe de toate gradele şi nivelurile, prin care s'ar ajunge până la urmă la un **modus vivendi** între Occidentul creştin şi Orientul comunist, evitânduse astfel războiul atomic, a cărui fantomă este utilizată de comunişti şi de complicii lor ca un instrument de paralizare morală prin teama dirijată şi sistematic răspândită, a tuturor popoarelor lumii libere. Şi dacă nu se poate ajunge la acest **modus vivendi,** dau a înţelege complicii comunismului din ţările occidentale, atunci „mai bine roşu decât mort", cu alte cuvinte mai bine acceptăm dominaţia bolşevică, decât să încercăm s'o evităm prin război, care se poate transforma în acest „teribil şi inuman" război atomic...

Cu privire la această aşa zisă „schimbare" mai mult sau mai puţin **acceptabilă** (!) a caracterului şi obiectivelor comunismului, ce-ar fi intervenit după moartea lui Stalin, adică sub dictatura lui Khruschev, este bine să reamintim celor scurţi de memorie, că deşi a repudiat cel puţin formal pe Stalin în 1956, Khruschev se proclamă mereu şi cu toată insistenţa un **leninist** fidel, care nu face altceva decât să aplice „învăţăturile marelui antecesor". Şi care sunt aceste învăţături? Probabil cea mai importantă dintre cărţile scrise de Lenin pentru uzul exclusiv al şefilor conspiraţiei bolşevice internaţionale, este aceia care poartă titlul: „OBIECTIVELE IMEDIATE ALE PUTERII SOVIETICE." Iată ce găsim scris în unul din capitolele acestei cărţi, care fără îndoială constituie una din „evangheliile" lui Khruschev şi a bandei lui de asasini:

„Prin teroare sistematică, în cadrul căreia orice întrerupere de contact, orice **trădare** şi orice **minciună** vor fi permise, noi vom găsi mijlocul de a coborî umanitatea până la cel mai mizerabil nivel de existenţă. Numai în felul acesta vom reuşi să transformăm umanitatea în acest **instrument pasiv şi ascultător,** indispensabil stabilirii **dominaţiei noastre.**

Descompunând aparatul de producţie în Europa şi America, organizând pleava populaţiei şi pe răufăcători — iată modaliatea de a termina mai uşor cu **burghezia idioată;** apoi vom pune mâna pe Africa şi pe Asia...

Graţie **exterminării totale** a clasei conducătoare actuale, marşul nostru înainte se va izbi în Europa de puţină rezistenţă, aşa cum s'a întâmplat în Rusia. **Puterea noastră nu cunoaşte nici libertate nici justiţie.** Ea este în **mod deliberat** bazată pe distrugerea voinţei individuale şi pe controlul complect atât al producţiei cât şi al consumului.

Noi suntem stăpânii! Avem misiunea de a oprima. Insensibilitatea absolută este, pentru noi, o datorie. In îndeplinirea acestei datorii, **cruzimea cea mai mare este un merit.**

Pentru a atinge scopul nostru, noi ne putem alia cu puterile capitaliste, putem pune la dispoziţia lor toate posibilităţile noastre de distrugere şi putem susţine eforturile lor egoiste. Putem chiar încheia convenţii şi alianţe cu aceste puteri — spre a le creia **un fals sentiment de securitate.** Când, în cele din urmă, vom fi minat forţa lor de rezistenţă, când guvernele lor vor avea impresia că sunt definitiv consolidate, **când aceste guverne vor avea încredere în colaborarea cu noi şi se vor angaja in tot felul de aventuri** (NA. Cum este aventura coexistenţialistă), **le vom lovi brusc şi vom stabili propria noastră putere, pe ruinele lor,** obiectivul nostru fiind şi rămânând **dominaţia lumii."**

Acestea sunt cuvintele lui Lenin. Claritatea lor face inutil orice comentariu. Şi cum Khruschev este un leninist fanatic declarat, ceiace face el nu este altceva decât aplicarea sistematică a sfaturilor date de Lenin în cartea ce serveşte ca manual de bază pentru instruirea şefilor comunişti, adică „Obiectivele Imediate ale Puterii Sovietice", din care am extras citatele de mai sus. In faţa acestei realităţi clare, orice conducător occidental care caută sau pretinde o înţelegere şi o colaborare cu sovieticii, poate fi considerat dela început şi fără circumstanţe atenuante: COMPLICE AL CONSPIRAŢIEI SOVIETICE PENTRU DOMINAŢIA LUMII ŞI **TRĂDĂTOR** AL PROPRIEI LUI ŢĂRI ŞI A ÎNTREGII LUMI LIBERE. COMPLICI AI CRIMINALILOR MOSCOVIŢI ŞI TRĂDĂTORI AI PROPRIILOR LOR POPOARE SUNT TOŢI ACEI CARE SE AŞEAZĂ LA MESE DE CONFERINŢE CU CONSPIRATORII SOVIETICI. COMPLICI CU CRIMINALII SOVIETICE ŞI TRĂDĂTORI AI PROPRIILOR LOR ŢĂRI SUNT TOŢI ACEIA CARE PROPAGĂ „PACEA CU ORICE PREŢ", „COEXISTENŢA PACIFICĂ", ACEI CARE PRETIND SEMNAREA DE TRATATE DE DEZARMARE, TRATATE COMERCIALE, CULTURALE, etc. CU REGIMURILE COMUNISTE, FĂRĂ A MAI VORBI DE AŞA ZISELE TRATATE DE ARMISTIŢIU ŞI PACE CA ÎN COREA, INDOCHINA SAU ACUM ÎN LAOS.

Atât timp cât aceşti complici ai comunismului şi trădători ai Occidentului vor rămâne în posturi de conducere, planurile de dominaţie mondială schiţate de Lenin şi aplicate de toţi urmaşii lui dela Trotzki, Kamenev şi Zinoviev, până la Khruschev, Mikoyan şi Koslov, au toate şansele să se realizeze. Porunca ceasului de faţă este deci: înlăturarea, prin toate mijloacele, a tuturor acelora care sunt complicii criminalilor din Kremlin.

Compatrioţii care pot şi care vor să ne ajute sunt rugaţi să trimită contribuţia lor numai prin
Bayerische Hypotheken- und Wechsel-Bank
MÜNCHEN
Zweigstelle am Hauptbahnhof
Konto Nr. 21697 — Stindardul
Corespondenţa destinată ziarului rugăm a se trimite numai la adresa:
EICHENAU/Obb., Germania
Ludwig-Thoma-Strasse 9

Pentru abonaţii noştri din Franţa!

Comunicându-ne din timp orice schimbare de adresă, ne scutiţi de cheltueli inutile.

Acei care nu au achitat încă abonamentul snut rugaţi să achite acest abonament **până la data de 1 August 1961,** trimiţând suma de 10 NF pentru 12 exemplare primite până acum la CONTUL CEC POSTAL

PARIS 4.121 — 21

cu următoarea menţiune pe mandat:
M. Petre Ionaşcu
5, rue Emile Volpati
Aulnay s/s Bois (S. et O.)
pour «Stindardul»

Rămânem recunoscători acelora care achită anticipat această modestă sumă de 10 NF.

Infanteria română gata de atac (Basarabia, 1941)
Rumänische Infanterie vor dem Angriff (Bessarabien, 1941)

Numai în bătălia pentru Odesa, trupele române au avut peste 70.000 de morţi.
Allein die Schlacht um Odessa hat die rumänischen Truppen (4. Armee) über 70.000 Tote gekostet.

Două impresionante manifestaţii la München

Aniversarea a 20 de ani de la intrarea României în război împotriva Sovietelor, a fost comemorată la München în cadrul a două impresionante manifestaţii.

Sâmbătă 24 Iunie 1961, la ora 11, a fost depusă o coroană la mormântul Soldatului necunoscut german. La depunerea coroanei, Armata germană a fost reprezentată prin Domnul General de Corp de Armată Rudolf **Konrad,** Preşedintele tuturor asociaţiilor de Vânători de Munte şi fost comandant al Corpului 49 Munte în Kuban, sub ordinele căruia au luptat şi călăreţii din Divizia Generalului Corneliu Teodorini.

Coroana depusă de românii din München era din flori roşii, galbene şi albastre, având o panglică tricolorâ pe care sta scris: „Camarazilor germani căzuţi în Răsărit".

Dl. General Konrad a depus în acelaş timp o splendidă jerbă de trandafiri pentru ostaşii români căzuţi pe câmpul de onoare.

In după amiaza aceleiaşi zile, în sala festivă „Kolpinghaus" din München, a avut loc o adunare comemorativă la care, în afară de compatrioţi, au ţinut să participe reprezentaţii mai multor divizii germane care au luptat pe frontul din Rusia alături de unităţi româneşti, precum şi alţi prieteni ai poporului nostru. A fost remarcat faptul că Germanii din Bucovina au fost foarte bine reprezentaţi la această comemorare.

După rugăciunea rostită de Părintele Vasile Zăpârţan, Rectorul Misiunii Catolice pentru Românii din Germania, au luat cuvântul Dnii: General Ion Gheorghe, Preşedintele U.A.R.G.-ului şi Ion V. Emilian, directorul ziarului nostru.

Corul românesc din München, condus tot de Părintele Zăpârţan, a cântat „Deşteaptă-te Române!" şi „Trăiască Patria!" (strofa a 2-a din imnul compus de Hübsch). Au fost deasemenea difuzate, pe bandă de magnetfon, cântece şi marşuri executate de muzica şi corul Regimentului 6 Dorobanţi de Gardă „Mihai Viteazul".

Germanii, în special fostii militari, prin numeroase mesagii de adeziune, şi-au exprimat satisfacţia că asemenea iniţiativă a fost luată din partea pribegilor români.

Organizarea unor grupe de auto-apărare şi integrarea refugiaţilor sosiţi în ultima vreme sunt primele obiective ce trebue să realizăm pentru a putea ajunge la închegarea unui front al celor care vor într'adevăr să lupte pentru eliberarea ţării.

Mijloacele de realizare pot fi discutate, oportunitatea trecerii la acţiunea efectivă şi directă nu poate fi însă discutată.
Nu mai este timp de aşteptat!

Ion Gheorghe, General a. D.,
Rumäniens letzter Botschafter in Berlin schrieb den erregenden Tatsachenbericht:

RUMÄNIENS WEG ZUM SATELLITEN-STAAT

444 Seiten DM 8,— (statt DM 14,—)
direkt durch uns zu beziehen.
Bestellungen an: „Stindardul",

Die Standarte

Das war unser Krieg

Von Ion V. EMILIAN

Der vor kurzem verstorbene rumänische Philosoph und einer unserer größten Dichter, Lucian Blaga, sagte anläßlich seiner Aufnahme in die Rumänische Akademie in Bukarest: „das rumänische Dorf entstand rings um die Kirche und den Friedhof".

Wir glauben, daß dieses Leben „mit Gott und mit den Toten" eine Charakteristik all jener ist, die sich zur christlichen und europäischen Kultur bekennen.

Diese Verbundenheit mit unseren Toten hat bei uns sogar die Bezeichnung der Volkszugehörigkeit beeinflußt. Die rumänische Sprache kennt selbstverständlich die Begriffe: Volk (popor — vom lateinischen populum) und Nation (ein neuzeitliches Erbe der französischen Revolution). Der rumänische Bauer aber versteht unter Volk eher die Menschenmenge, die nicht unbedingt aus Menschen gleichen Blutes zusammengesetzt sein muß. Nation wiederum, ist für ihn eine offizielle, amtliche Benennung, von welcher er fast nie Gebrauch macht. Wenn er die Gemeinschaft aller Rumänen meint, dann sagt der Bauer und mit ihm die meisten von uns, neam, neamul romanesc. Der Begriff ist nicht übersetzbar. Seine Bedeutung steht gleichzeitig für: Volk, Verwandtschaft, Sippe und die nationale Gemeinschaft, in welche auch die Toten einbezogen werden.

Wenn wir also der 20. Wiederkehr des Eintritts Rumäniens in den Kampf für seine nationale Existenz, gegen den Weltkommunismus, gedenken, gilt unser erster Gedanke allen, die dafür gefallen sind, daß wir weiter leben können, leben wie wir immer gelebt haben: mit Gott und unseren Toten.

Wir gedenken der deutschen Soldaten, die sich mit größter Tapferkeit, unerschrocken und unermüdlich, bis an die Wolga schlugen und in unzähligen Schlachten das östliche Ungeheuer besiegten.

Und wir gedenken aller, die in diesem Kampf als Verbündete an der Seite der Deutschen standen und fielen: Finnen, Ungarn, Italiener, Slowaken und Kroaten.

Wir gedenken der Freiwilligen aller Nationen und Völker, die an allen Frontabschnitten eingesetzt waren: der Spanier der „Blauen Division", der Angehörigen aller baltischen Staaten, der Skandinavier, Holländer, Flamen, Wallonen, Franzosen, der Freiwilligen aus den Reihen aller Völkerschaften der Sowjetunion, nicht zuletzt der Russen.

Für uns Rumänen war der Krieg im Osten unser Krieg, den wir im Bewußtsein seiner Notwendigkeit und mit allen unseren Kräften geführt haben. Alle Rumänen wußten, daß dieser Kampf für das Schicksal unserer Heimat und für die Existenz unseres Volkes entscheidend war. Am 22. Juni 1941, als der kurze, denkwürdige Befehl: „Überschreitet den Pruth, zerschmettert den Feind im Osten und im Norden!... Mit Gott vorwärts!" von allen rumänischen Sendern ausgestrahlt wurde, knieten in der Stadt und auf dem Lande, knieten Männer und Frauen, Greise und Kinder nieder zum Gebet...

Im Kampf gegen den Kommunismus standen wir seit 1917. Um ein Haar hätten wir schon damals die „Befreiung" durch die Russen erlebt.

Denn Ende September 1917 befanden sich auf rumänischem Boden 57 russische Divisionen und Schützenbrigaden — das dreifache der damals existierenden rumänischen Verbände. Schon lange vor der sogenannten „Oktober-Revolution" hatte die Kerensky-Regierung die Kontrolle über die Mehrheit dieser Truppen verloren. Mit Ausnahme einiger, meist Artillerie-Einheiten, verließen die Russen die Stellungen und die Front, zogen in größeren undisziplinierten Haufen durch das Land, plünderten und machten Jagd auf ihre Offiziere.

Unsere Regierung befand sich damals in Iassy, der Hauptstadt der Moldau. Rings um die Stadt sammelten sich über 40.000 Bolschewiken, die sich einem Revolutionären Komitee zur Verfügung gestellt hatten, das die rumänische Regierung und das Könighaus verhaften und die Einsetzung einer schon zusammengestellten kommunistischen „Regierung" in Rumänien erzwingen wollte.

Als einzige rumänische Truppe befand sich in Iassy das 9. Jäger-Regiment unter dem Befehl von Oberstleutnant Rasoviceanu. Es gelang diesen rumänischen Jägern, den bolschewistischen Putschversuch restlos zu zerschlagen, die Banden zu entwaffnen und die Rädelsführer zu verhaften. Es begab sich damals, was Oskar Spengler später in seinem denkwürdigen Buch schrieb, nämlich, „daß die Zivilisation in letzter Stunde nur durch einen Zug Soldaten gerettet werden könne".

Nach dem Unternehmen Iassy gelang es den Rumänen, alle russischen Soldaten bis auf den letzten Mann zu entwaffnen. Selbstverständlich konnte diese Aktion nicht überall reibungslos durchgeführt werden. Es kam zu Kämpfen, sogar zu geordneten Schlachten, wie in Galatzi, bei Falticeni und bei Paschkani.

1919 waren wir gezwungen, auch im Westen durch eine militärische Aktion größeren Stils, dem kommunistischen Regime von Bela Kuhn in Ungarn ein Ende zu bereiten.

Unsere östliche Grenze am Dnjester aber wurde zum ständigen Kampfgebiet.

Im Sommer 1924 versuchten die Bolschewiken bei Tatar Bunar in Süd-Bessarabien, in Rumänien wieder Fuß zu fassen. Der Versuch mißlang. Bei diesen blutigen Zwischenfällen kämpfte die gesamte deutsche Bevölkerung der benachbarten Gemeinden an der Seite der rumänischen Soldaten tapfer mit. Das rumänische Volk hat das nie vergessen und diesen fleißigen deutschen Siedlern, die in Südbessarabien Musterdörfer errichtet haben, stets ihre Anerkennung ausgesprochen.

Die Lage an der Grenze, sowie die Tatsache, daß Rumänien von sowjetischer Seite mit ausländischen Agenten überflutet wurde, die in gewissen nichtrumänischen Kreisen im Lande selbst Unterstützung fanden und eine Welle von Attentaten und Sabotageakten durchführten, verursachten die Bildung von Abwehrorganisationen, wie die „Christliche Liga für Nationale Verteidigung" und die „Legion des Erzengels Michael", die sich schließlich zu einer gewaltigen antikommunistischen Bewegung entwickelten.

Die Bolschewiken aber gaben ihre Eroberungspläne nicht auf. Im Oktober 1924 bildeten sie an der Flanke Rumäniens eine sogenannte Moldauische Republik, von wo aus die Aktion gegen Rumänien geleitet wurde und die als Vorwand für eine spätere Einverleibung Bessarabiens dienen sollte. Im Juni 1940 war es so weit: unter dem Druck Molotows und durch das Versagen der Westmächte (England und Frankreich), die die Garantien betreffend die Integrität Rumäniens nicht honorieren konnten, wurden wir gezwungen, innerhalb von drei Tagen ganz Bessarabien, den nördlichen Teil der Bukowina und sogar ein Gebiet unseres alten Königreiches, den Bezirk Hertza, zu räumen.

Niemand kam uns damals zu Hilfe und jeder gab uns nur den Rat, uns diesem Diktat zu beugen.

Dieselben rumänischen Soldaten, die 1940 unter demütigenden Umständen daran gehindert wurden, von ihren Waffen Gebrauch zu machen, überschritten am 22. Juni 1941 den Pruth, befreiten die geraubten rumänischen Provinzen und kämpften sich an der Seite der Deutschen bis in die sumpfigen Gebiete der Kalmückensteppe vor.

Bei ihrem Einmasrch in Bessarabien fanden diese Soldaten über 50.000 mit Genickschuß ermordete rumänische Bauern und stellten fest, daß weitere 200.000 in die asiatischen Gebiete verschleppt worden waren.

Die rumänischen Soldaten waren in ihrer überwiegenden Mehrheit ebenfalls Bauern, die bescheiden lebten, ihre Scholle jedoch mit niemandem teilen wollten, Bauern, die zufrieden und gottesfürchtig waren.

Mit Ausnahme der Spezialtruppen, der Garde, der Fliegerverbände und der Marine, waren die rumänischen Verbände auf territorialer Basis zusammengestellt. Jeder Kreis hatte sein eigenes Infanterieregiment. In einer Kompagnie befanden sich Soldaten aus dem gleichen Dorf, Nachbarn, Verwandte. Der Zugführer war sehr oft der Dorflehrer und sehr oft war der aktive Offizier, der die Kompagnie führte, auch ein Bauernsohn aus einer Nachbargemeinde.

Mehr als die Hälfte unserer Kavallerie-Einheiten bestand aus sogenannten Soldaten mit Wechseldienst („Schimbaschi"), die nach alter Tradition zwar nur einen kurzen Präsenzdienst leisteten, dafür aber mit eigenem Pferde und eigener Montur einrücken mußten und dem aktiven Heer 5 Jahre lang zur Verfügung standen. Es waren ausschließlich Bauern. Gerade diese Kavallerie-Einheiten haben sich an der Front sehr bewährt, was mit ein Beweis dafür ist, daß der rumänische Bauer mit Leib und Seele bei der Sache war und in dem Bewußtsein kämpfte, dies für sein eigenes Heim und für sein eigenes Feld zu tun.

Wir wollen hier nicht mehr daran erinnern, in welchem Maße, wo und unter welchen Opfern wir an dem Rußlandfeldzug beteiligt waren. 29 Divisionen, alles was wir aufstellen konnten, haben wir in den Kampf geworfen. Es fehlte an vielem, hauptsächlich an einer ausreichenden Panzerabwehrbewaffnung, an Panzern, an Flugzeugen und Funkgeräten.

Der rumänische Soldat fand sich damit ab. Anspruchslos, hartnäckig, mutig, so kämpfte er überall bis zur äußersten Möglichkeit seiner Kräfte. Er hat unter Aufbringung von außerordentlichen Verlusten, allein 70.000 Toten, Odessa genommen. Er nahm an allen Schlachten in der Ukraine teil, am Asowschen Meer, auf der Krim, war an der Rückeroberung der Halbinsel Kertsch im Mai 1942 und an der Erstürmung von Sewastopol im Juni 1942 maßgebend beteiligt, zeichnete sich bei Temrjuk und bei Annapa aus, kämpfte bei Naltschik und Alagir im Kaukasus, marschierte durch Kalmückendörfer und sicherte die Flanke gegen die Wolgamündung und teilte bei Stalingrad das Schicksal der 6. deutschen Armee.

Am 19. November 1942 wurden die 11 Divisionen der 3. rumänischen Armee, die insgesamt über 45 Panzer und über pferdebespannte 3,7 cm Pakgeschütze verfügten, von 9 sowjetischen Panzerbrigaden, 2 Kavalleriekorps und 41 Schützendivisionen angegriffen. Die rumänischen Infanteristen blieben trotzdem in ihren Löchern, warfen Benzinflaschen auf die anrückenden Panzer und ließen sich von den Raupenketten zermalmen. Unter solchen Umständen leisteten die 5., die 6. und die 15. rumänische Infanterie-Division noch tagelang Widerstand. Südlich von Stalingrad, im Abschnitt der 4. rumänischen Armee, die nur über 6 Divisionen verfügte, geschah das gleiche.

Schließlich siegte das tote Material. In der sowjetischen Version über diese Schlacht, bei welcher das Kräfteverhältnis so kraß zu Ungunsten der Rumänen stand, werden die Ereignisse wie folgt beschrieben:

»In Befolgung des vom Oberkommando ausgearbeiteten Planes, hatten die Sowjettruppen durch Abtasten die schwachen Punkte in der Verteidigung des Gegners festgestellt und dort ihre vernichtenden Schläge konzentriert: So wurde z. B. im Abschnitt der rumänischen 20. Infanterie-Division durch die Artillerievorbereitung fast das ganze zur Verteidigung eingesetzte Pionierbataillon vernichtet, und durch die so entstandenen Breschen stießen unsere schweren Panzer vor. Sie brachen in die Feuerstellungen des 40. rumänischen Artillerie-Regiments ein und zerstörten dort nicht nur die Kanonen, sondern auch die Räder. Eine andere Panzergruppe stieß ebenfalls durch die Bresche vor, griff zwei Regimenter der rumänischen 20. Division im Rücken an, und von diesen Regimentern blieb kein einziger Mann übrig.«

In der neuesten Ausgabe der bei Ploetz in Würzburg erschienenen „Geschichte des zweiten Weltkrieges" wird gesagt, daß 378.000 rumänische Soldaten gefallen sind. Diese Zahl deckt sich mit den Zahlen, die vom rumänischen Generalstab 1944 angegeben wurden.

Wenn man dazu noch die Kriegsgefangenen rechnet, die in der Sowjetunion umgekommen sind, glauben wir, daß die Rumänen mehr als 500.000 Tote zu beklagen haben.

Sie starben alle nicht als Mahnung für den Frieden, sondern für unsere Freiheit und für Europa.

Die Überlebenden, die, bündnistreu, bis zum Schluß gegen die rote Sturmflut kämpften, werden heute, auch in Deutschland, von Scheindemokraten und falschen Friedensaposteln, die zu jedem Verzicht bereit sind, als Faschisten gebrandmarkt.

Davon unberührt, werden diese Überlebenden, gemeinsam mit der Jugend, die bei uns vaterlandsliebend und opferbereit ist, ihren Kampf weiterführen, in treuer Verbundenheit mit ihren Toten, treu ihrer verkauften und geknechteten Heimat, für Freiheit und Unabhängigkeit, für alle in einem einigen Europa.

Kein Friede ohne Freiheit!

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

So helfe uns Gott!

Bătălia pentru Odesa: Mareşalul Antonescu la postul de comandă al Generalului Stavrescu (Sept. 1941)

Schlacht um Odessa: Marschall Antonescu im Gefechtsstand des Generals Stavrescu, Kommandeur einer rum. Infanterie-Division

Deutschland als Sündenbock der Weltpolitik

Dr. Dimiter Waltscheff, ehemaliger bulgarischer Staatssekretär, hielt am 24. April 1961 vor der „Deutschen Gesellschaft von 1959" einen Vortrag: „Deutschland als Sündenbock der Weltpolitik".

Wenn er sich entschlossen habe, sagte Dr. Waltscheff, als Nichtdeutscher über ein so exklusiv deutsches Thema vor einem deutschen Auditorium zu sprechen, so bitte er, daß nicht als Anmaßung oder Einmischung zu betrachten. Es sei vielmehr das politische Schicksal Deutschlands, als zentral gelegener Kontinentalmacht, für die Geschicke Europas von so entscheidender Bedeutung, daß es auch den übrigen Völkern des Kontinents nicht gleichgültig sein könne.

„Es mag jemandem hier deplaciert oder auch stark übertrieben vorkommen", sagte Dr. Waltscheff, „doch kann ich mich des Eindrucks nicht erwehren, daß in unseren Tagen die große deutsche Nation nach all den unsagbar schweren Prüfungen zweier Weltkriege, ganz besonders aber nach der Katastrophe von 1945, von einem Prozeß nationalpolitischen Kleinmuts und Skeptizismus' befallen ist. Nach der notwendigen Abkehr vom Nationalsozialismus und in wohlverständlicher Absage an das Dritte Reich mit all seiner Überheblichkeit und Maßlosigkeit, **neigt man nun im Zeichen des Bekenntnisses „pater pecavi" zum entgegengesetzten Extrem nationaler Selbstverleugnung und uferloser Selbstbezichtigung.**"

Die Aufweichung im staatspolitischen Bewußtsein der heutigen Deutschen, führte der Redner weiter aus, und die Verkümmerung ihres nationalen Willens, ist aber kein Zufall. Die pausenlose Diffamierungskampagne, die die deutsche Nation mit einer Art Erbsünde belasten möchte, hat einen Schuldkomplex ausgelöst.

Die historische Entwicklung nach dem 1. Weltkrieg aber zeigt jedem deutlich, daß die politische Entwicklung nicht allein die Schuld Deutschlands war, sondern auch eine fast notwendige Folge des Versailler Friedensvertrages und der Unfähigkeit des Genfer Völkerbundes, im Verlaufe von zwei Dezenien Ordnung in Europa zu schaffen und der jungen Deutschen Republik den Weg in die demokratische Völkergemeinschaft zu ebnen. „Wenn Hitlers Nationalsozialismus die Oberhand gewinnen konnte, schuld daran war primär keineswegs das damals verzagte und schwer enttäuschte deutsche Volk, das aus Selbsterhaltungstrieb heraus die Bereitschaft in sich trug, sich gegen das Unrecht von Versailles zur Wehr zu setzen, sondern zumindest mitschuldig daran wurden noch jene siegestrunkenen und ressentimenterfüllten Baumeister der Pariser Verträge von anno domini 1918."

„Wenn aber dem so ist, kann auch das fatale Potsdamer Abkommen nicht und niemals etwa als gerechte Sühne für ein angeblich alleinschuldiges deutsches Volk akzeptiert werden, das zum unverbesserlichen Friedensstörer und Aggressor gestempelt wurde. Das Amputationswerk von Potsdam, das an Ungeheuerlichkeiten den Versailler Racheakt noch bei weitem übertraf, kann nicht einmal als gebührende Bestrafung der verwegenen nationalsozialistischen Staatsführung gerechtfertigt werden, da ja diese letztere zu jener Zeit überhaupt nicht mehr bestand und bereits der Geschichte angehörte. Die Zerteilung Deutschlands, die unmenschliche Austreibung aus dem Osten, die praktisch einem regelrechten Völkermord gleichkam, die totale Ausplünderung und Demontage Deutschlands, die in der berüchtigten Morgenthau-Doktrin beredten Ausdruck fand — dies alles und noch vieles mehr waren in Wirklichkeit Meilensteine auf dem Wege einer damals beabsichtigten gründlichen Liquidierung Deutschlands als Konkurrent auf dem Weltmarkt und Faktor im weltpolitischen Leben, zu deren Rechtfertigung die Deutschen eben zum Sündenbock für alle Mißstände in der Welt überhaupt erklärt wurden. Nur dank der Kehrtwendung der russisch-bolschewistischen Weltaggression nunmehr schon direkt auch gegen die West-Alliierten und der Benötigung des deutschen Potentials für die Verteidigung der freien Welt, konnte Deutschland diesem ihm zugedachten grausamen Schicksal entgehen.

Heute schreit Moskau schon wieder Zeter und Mordio, und unter Hinweis auf wahre — oder auch erdachte — deutsche Greueltaten während des Krieges versucht es, eine ganze Welt gegen eine — wie es heißt — „Wiederauferstehung des deutschen Militarismus, Nazismus und Imperialismus" in der Bundesrepublik zu mobilisieren, **ohne daß sich eine Gegenstimme des Protestes und der Widerlegung richtig hörbar erhebt und kaum daß es jemand wagt, die Gegenrechnung an imperialistischen Aggressionen, Völkermorden und bestialischen**

(Fortsetzung auf Seite 10)

Für uns Rumänen war der Krieg im Osten unser Krieg

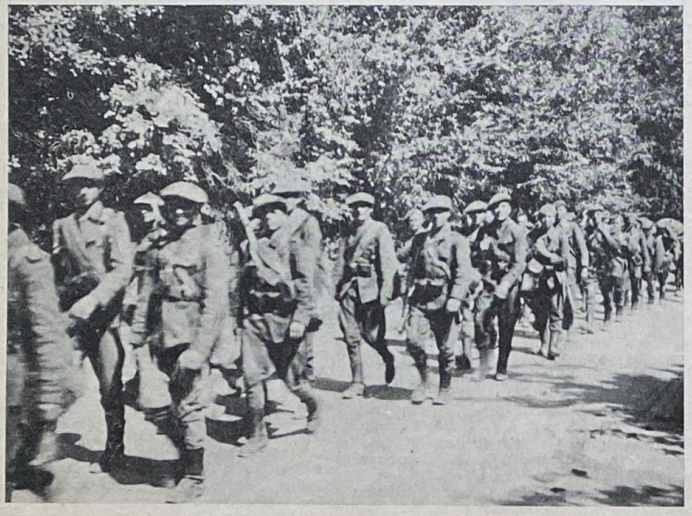

Vânători de munte, care au participat la o acțiune împotriva partizanilor comuniști, în coloană de marș prin Munții Jaila (Crimeea, lulie 1942)

Rumänische Gebirgsjäger im Jaila-Gebirge auf der Krim, bei der Rückkehr von einem Unternehmen gegen Partisanen, im Juli 1942.

(Die Aufnahme wurde von General der Gebirgstruppe a. D. Kurt Versock, heute 1. Vorsitzender des Kameradenringes der ehem. 24. Inf.-Division, zur Verfügung gestellt.)

Primele patrule române intră în Sevastopol la 1 lulie 1942.

Die 1. rum. Gebirgsdivision, die im Dez. 1941 am Capellaberge reichlichen Blutzoll geleistet hat, war auch an der Eroberung von Sewastopol beteiligt.
Auf dem Bilde: rumänische Stoßtrupps dringen am 1. Juli 1942 mittags in Sewastopol ein.

Cavaleria română trece Bugul (August 1941). **Rumänische Kavallerie überschreitet den Bug (August 1941).**

Der rumänische Wachtmeister

Major Adolf von Ernsthausen, ehemaliger Kommandeur einer Abteilung des Artillerieregiments 31 der 97. Jägerdivision, schrieb ein fesselndes Buch über seine Kriegserlebnisse*), in dem u. a. auch die dramatischen Kämpfe am Kuban-Brückenkopf geschildert werden.

Dort, am Kuban-Brückenkopf, lernte Major von Ernsthausen rumänische Reiter und Artilleristen der 6. rumänischen Kavallerie-Division kennen, deren Kommandeur Oberst — später Generalmajor — Corneliu Teodorini war. Zum Stabe dieser rumänischen Kavallerie-Division gehörte ein alter Wachtmeister, der auf den Verfasser zunächst keinen sehr heldenhaften Eindruck machte.

Wie falsch dieser erste Eindruck war und wie dieser Wachtmeister eines Stabes sich als **ein** Soldat im echten Sinne des Wortes erwies, schildert Major von Ernsthausen in dem hier wiedergegebenen Abschnitt seines Berichtes:

»Beim Bundesgenossen

... Der Verkehrston in diesem Stab war mustergültig. Jeder Vorgesetzte war zu jedem Untergebenen — ob dieser nun Offizier oder Gemeiner war — freundlich und wohlwollend. Die Untergebenen wahrten gegenüber ihren Vorgesetzten in Sprache und Haltung beste Disziplin. Niemals bemerkte ich ein Sichgehenlassen. Was jedoch diesen Stab von einem deutschen kraß unterschied, war das südländische Temperament, das bei jeder Gelegenheit zum Ausbruch kam. In Anbetracht der verworrenen Lage setzte der Oberst zahlreiche Spähtrupps und gewaltsame Erkundungen an. Wenn der Fernsprecher summte, stürzte er jedesmal selbst an den Apparat und wiederholte mit lebhaften Gesten die erhaltene Meldung. Klang diese günstig, dann brachen alle anwesenden Rumänen in Beifallsrufe und laute Freudenkundgebungen aus. Waren die Nachrichten schlecht, dann erinnerte mich die Reaktion an die bei Todesfällen auf dem Balkan üblichen Klagelieder. Man hatte dann plötzlich nicht mehr das Gefühl, unter Soldaten zu sein.

Eine besonders beachtete Persönlichkeit war der dicke Wachtmeister, der den Innendienst beaufsichtigte, ein älterer Mann mit einem feisten, roten Weingesicht und gutmütigen Augen. Er trug eine breite Ordensschnalle mit Auszeichnungen aus beiden Weltkriegen. Die Offiziere sagten in vollem Ernst, er wäre „ein Held". Ich konnte mir diesen Typ eines dicken, gemütlichen Schutzmannes alter Art beim besten Willen nicht in einer Heldenrolle vorstellen ...

Großes Durcheinander.

Eine neue Sorge trat hinzu: Munitionsmangel! Wir erhielten Anweisung, äußerst sparsam mit der Artilleriemunition umzugehen, da die Meerenge von Kertsch nicht passierbar und ein Nachschubweg auf dem Lande nicht mehr vorhanden war, so daß nur noch Versorgung mit Flugzeugen in Frage kam. Wenn wir jedoch die stark angeschlagenen Bundesgenossen nicht hinreichend mit Artillerie unterstützen konnten, sah ich ein Ende mit Schrecken voraus. Ich fuhr deshalb mit meinem Adjutanten nach Ssewerskaja, um beim Artillerieregiment und nötigenfalls auch bei der Division persönlich vorstellig zu werden. Glücklicherweise hatte ich Erfolg. Ich beabsichtigte, die Nacht mit meinem Adjutanten in Ssewerskaja zu bleiben, um einmal in unserem dortigen Stabsquartier, wo Nietmann hauste, erholsamen Schlaf zu finden. Das erschien mir damals wie ein Geschenk des Himmels, fast so schön wie Heimaturlaub. Ich hatte auch die Zustimmung des Regimentskommandeurs erhalten, nachdem ich ihm versichert hatte, daß die Feuerleitung bei Gerd Meyer und dem Chef der Zwoten in besten Händen läge. Nietmann war über meinen Gesundheitszustand entsetzt und maß meine Temperatur. Als er gerade damit fertig war, rief der Regimentskommandeur an, man vermute bei den Russen neue Angriffsabsichten. Deshalb lege er Wert darauf, daß ich sofort wieder nach vorn ginge. Das ging mir, der ich mich schon völliger Entspannung hingegeben hatte, sehr gegen den Strich:

„Ich habe neununddreißigeinhalb Fieber, Herr Oberst!"

Diesen Satz hatte ich noch nicht vollendet, als mich plötzlich ein Gefühl der Beschämung ergriff. Waren das nicht dieselben Worte gewesen, mit denen sich der Drückeberger am Indjuk herauszureden suchte?

„Trotzdem", hörte ich die Stimme des Regimentskommandeurs, „möchte ich Sie bitten, sofort aufzubrechen, wenn Sie es irgend darstellen können. Bei dieser Lage halte ich es für wichtig, daß ein deutscher Stabsoffizier vorne ist."

„Jawohl, Herr Oberst, ich breche sofort auf."

Nietmann hatte das Gespräch mitangehört und war über die „Rücksichtslosigkeit" des Regimentskommandeurs empört:

„Warum haben Herr Major nachgegeben? Ich hatte gehofft, daß Sie fest bleiben würden."

„Was nennen Sie fest bleiben? Ich glaube, jetzt b i n ich fest geblieben. Ich war im Begriff, weich zu werden."

Nietmann, in dessen Adern altes Soldatenblut floß, straffte sich:

„Herr Major haben recht. Ich bitte um die Erlaubnis, morgen selbst nach vorne kommen zu dürfen. Ich werde hier alles dem Sanitätsfeldwebel übergeben."

„Einverstanden."

Wir fuhren im Volkswagen zunächst bis Konssulow und sprachen dort bei der Zwoten vor. Man riet uns, die neunhundert Meter bis zu unserm Gefechtsstand zu Fuß zurückzulegen „mit Anschleichen". Auf dieser Strecke hätte man vor kurzem einen russischen Spähtrupp gesichtet. Wenn wir mit dem Wagen angeknattert kämen, könnten wir überfallen werden. Wir folgten diesem Rat. Die Nacht war mondhell. Auf halbem Wege führte uns ein Hohlweg durch einen Buschwald. Da hörte ich links von uns auf kurze Entfernung russisch sprechen. Ich packte meinen Adjutanten am Ärmel:

„Was ist d a s?"

„Vermutlich Hiwis", flüsterte er zurück, „die hier Holz holen. Sie müssen uns doch auch gehört haben. Denn wir haben uns ja eben noch ganz laut unterhalten. Wenn es keine Hiwis wären, würden sie jetzt nicht so ungeniert schwätzen, sondern uns stillschweigend erledigen."

Als wir fünf Minuten später unseren Gefechtsstand erreichten, hörten wir aus dem Buschwald wildes Schießen. Ein sofort entsandter Spähtrupp fand genau an der Stelle, wo wir russisch sprechen gehört hatten, mehrere rumänische Sanitätsfahrzeuge, die Verwundete zurückholen sollten und die uns mit fünf Minuten Abstand gefolgt waren. Die Russen hatten die Wagen ausgeplündert und auch die Pferde mitgenommen. Neben den Fahrzeugen lagen die erschossenen Begleitmannschaften, Fahrer und Sanitäter.

Um die kleine Gehöftgruppe, wo unsere Stäbe und die reitende Batterie lagen, herrschte eine merkwürdig lautlose Erregung. Dieser Stützpunkt — wenn man ihn überhaupt so nennen durfte — lag auf einem sanft zur Labina ansteigenden Höhenrücken und zwar hart rechts der Rückenlinie, auf der sich die Grenze eines Waldes hinzog, der den linken Hang bedeckte. Dort am Waldrande standen die „Reiter" — wie man einst in Deutschland die Kanoniere reitender Batterien nannte — mit schußfertigem Karabiner. Als ich mich ihnen, mit meinem Adjutanten redend, näherte, kam ein großer Mann auf uns zu und sagte:

„Bitte leise sprechen, Herr Major. Gleich hier im Walde sind Russen. Sie haben aber anscheinend noch nicht gemerkt, daß wir hier oben liegen."

„Woher sprechen Sie denn so perfekt deutsch?"

„Ich bin Deutscher, aus Siebenbürgen. Bei unserer Batterie ist eine ganze Anzahl Deutscher."

„Ach ja, ihr gehört ja jetzt zu Rumänien und nicht mehr zu Ungarn. Daran hate ich gar nicht mehr gedacht."

„Jawohl, leider nicht zu Deutschland. Aber bei den Rumänen ist es besser als bei den Ungarn." —

Aus dem Erlebten und Gesehenen konnten wir folgern, daß wir wahrscheinlich schon von drei Seiten vom Feinde eingeschlossen waren. Nur unsere rechte Flanke war noch offen. Ich meldete diese Lage an die Division. Trotz allem legten wir uns in gewohnter Weise zur Ruhe und verfielen in den Schlaf der Erschöpfung. Ich erwachte vom Summen des Kopfhörers, den mein Adjutant umgeschnallt hatte. Er selber merkte nichts. Ich mußte ihn durch lautes Anbrüllen wecken. Schlaftrunken lallte er einige zusammenhanglose Worte in den Apparat.

„Himmeldonnerwetter!" rief ich. „Reißen Sie sich doch zusammen. Was wird da durchgegeben?"

Erst jetzt wurde er richtig wach und bat um Wiederholung des Fernspruchs. Dann sagte er zu mir:

„Gut, daß Herr Major mich auf Touren gebracht haben. Es war der Ia. Die Division greift morgen früh mit starken Reserven hier an, um uns Luft zu machen."

„Hoffentlich kommen sie nicht zu spät", erwiderte ich. Aber mein Adjutant hörte es nicht mehr. Er schnarchte schon wieder.

Als wir erwachten, schien die helle Sonne durch unsere Fenster. Kaum hatten wir uns erhoben, da erklang von Konssulow her wilder Gefechtslärm. Wir stürzten ins Freie und stellten fest, daß der Russe offenbar aus der Mulde links von uns mit stärkeren Kräften auf Konssulow vorgestoßen war und nun den dort am Dorfrand stehenden Zug der 2. Batterie angriff. Wir konnten jedoch wegen des dichten Buschwaldes trotz unseres überhöhenden Standpunktes nicht viel erkennen. Wir sahen nur das ununterbrochene Aufblitzen der beiden Geschütze, die offenbar auf nächste Entfernung feuerten. Sie mußten also den Feind dicht vor den Rohren haben. Das machte ein Eingreifen unsererseits durch Maschinengewehr- oder Geschützfeuer unmöglich, ganz abgesehen davon, daß sich das Drama in wenigen Minuten vollendete. Wir hörten Urräh-Gebrüll. Darauf verstummten die Geschütze. Die Feuerstellung war also vom Feind gestürmt. Kurz darauf sahen

(Fortsetzung auf Seite 9)

*) Adolf von Ernsthausen: „Wende im Kaukasus". Ein Bericht. Mit 4 Karten. Kurt Vowinckel-Verlag, Neckargmünd.

Der rumänische Wachtmeister

(Fortsetzung von Seite 8)

wir, wie die Russen einige deutsche Gefangene über den Höhenrücken in die Mulde abführten, aus der sie vorgestoßen waren. Ich biß mir vor Wut auf die Lippen.

„Nun kommt der Entsatzangriff doch zu spät!"

„Da kommt er!" rief mein Adjutant.

Jenseits von Konssulow tauchte eine deutsche Sturmbatterie auf. Aber was war das? Die Batterie hielt in respektvoller Entfernung vom Dorfe, ohne in den Kampf einzugreifen.

„Der Batteriechef gehört vor ein Kriegsgericht!" donnerte mein Adjutant. „Ich bitte Herrn Major, über dieses Verhalten Meldung zu erstatten."

Das habe ich später in meinem Gefechtsbericht an das Artillerieregiment auch getan. Ehe der Regimentskommandeur jedoch die Meldung weitergab, erkundigte er sich unter der Hand nach dem Versager. Dann rief er mich an:

„Ich habe den Fall mit der Sturmbatterie aufgeklärt. Sie ist von einer Luftwaffendivision und völlig unerfahren. Es war ihr erster Einsatz. Sollen wir da gleich den Batteriechef, der vielleicht ein tapferer Flieger war, vor ein Kriegsgericht bringen, das ihn zumindest degradieren und in ein Strafbataillon versetzen wird? Man sollte ihm erst noch Gelegenheit zur Bewährung geben oder ihn zur Luftwaffe zurückschicken. Ich werde mit seinem Kommandeur sprechen, aber Ihre Meldung nicht weitergeben. Einverstanden?"

„Jawohl, Herr Oberst."

Doch zurück zum Kampf um Konssulow. Während wir uns noch über das Verhalten der Sturmbatterie erbosten, sagte plötzlich der neben mir stehende rumänische Oberst:

„Gott sei Dank! Deutsche Infanterie greift ein!"

Hinter der Sturmbatterie tauchten Schützenketten auf und setzten nun endlich auch die Sturmbatterie in Bewegung. Bevor aber beide das Dorf erreicht hatten, begannen die Geschütze der Zwoten wieder heftig zu feuern. Was war da geschehen? Ich habe es natürlich erst später erfahren, will es aber gleich hier berichten.

Als der Russe die Feuerstellung stürmte, kam es zum Handgemenge. Fast die gesamte Geschützbedienung fiel im Kampfe Mann gegen Mann oder wurde schwer verwundet. Fünf Kanoniere, die nur leicht verwundet oder unverletzt waren, wurden von den Russen als Gefangene fortgetrieben. Nur einer war dem Massaker entkommen, ein Unteroffizier, der einen Schuß durch den Arm erhalten hatte. Er schlug sich zu den Tragtierführern, die im hinteren Dorfteil lagen, durch und sammelte sie zum Gegenstoß. Es kam ihm zustatten, daß die Russen mit Plündern beschäftigt waren. Sie durchsuchten gerade in den Quartieren das Gepäck der Geschützkanoniere. Später stellte man fest, daß sie nur Lebensmittel und Feldpostbriefe entwendet hatten, letztere als Ersatz für Zigarettenpapier. Unser Unteroffizier überraschte den plündernden Feind, nahm die Batterie im Sturm zurück und eröffnete mit den Geschützen sofort das Feuer auf den weichenden Gegner.

Das war aber nur eine Teilaktion. Andere russische Kräfte waren schon weiter durch das Dorf vorgestoßen und prallten jetzt auf die anrückenden Entsatztruppen. Wir bemerkten jedoch bald, daß auch dieser Kampf zu unsern Gunsten entschieden wurde. Deshalb gingen wir wieder ins Haus um die sich aus der neuen Lage ergebenden Ferngespräche zu führen. Im Nachbarhof, wo Gerd Meyer mit unserm Gefechtsstab wohnte und wo sich auch unsere vorgeschobene Fernsprechvermittlung befand, bemühte man sich, die von mir geforderten Verbindungen herzustellen. Als dabei ein Telefonist zufällig aus dem Fenster sah, erblickte er auf hundertundfünfzig Meter Entfernung russische Infanteristen, die, in immer größerer Zahl aus der Bachmulde rechts von uns emporsteigend, sich dem Haus näherten. Im Handumdrehen brachten unsere Telefonisten mitten in der Stube ein Maschinengewehr in Stellung, rissen die Tür auf und überschütteten die vordersten Russen, die das Haus beinahe schon erreicht hatten, mit Feuer. Diese Überraschung bewirkte, daß der ganze Schwarm, soweit er nicht auf der Strecke blieb, zunächst einmal in die Mulde zurückstob. Gleich darauf wurde aber von dort das Feuer eröffnet, und nun trat der Feind, der unsere Schwäche offenbar erkannt hatte, zu geordnetem Angriff an. Unsere letzte Stunde schien gekommen.

Nun mußte ich erkennen, daß der alte, dicke rumänische Wachtmeister, dem ich so wenig Heroismus zugetraut hatte, wirklich, wie seine Offiziere behaupteten, „ein Held" war. Mit scharfen Kommandoworten riß er die etwa dreißig Männer seines Stabes zusammen — Burschen, Köche und Telefonisten. An der Spitze dieses Haufens stürmte er den Russen im Laufschritt entgegen.

Gerd Meyer wäre wirklich aus seiner notorischen Draufgängerrolle gefallen, wenn er sich diesem Sturmangriff mit seinen wenigen Leuten nicht angeschlossen hätte. Ich glaubte, es würde zum Handgemenge kommen, aber der Feind wich trotz seiner Überlegenheit wiederum in die Mulde zurück. Unsere Leute stießen hinterher und entschwanden unseren Blicken. Aus dem Gefechtslärm schlossen wir, daß der Gegner jetzt zwischen zwei Feuer geraten war. Das wilde Geschieße dauerte etwa zehn Minuten. Dann trat völlige Stille ein. Gespannt lauschte ich eine Weile und sah dann den Obersten, der neben mir vor unserem Hause stand, fragend an. Er zeigte nur mit dem Finger auf die beschneite Wiese, wo der dicke Wachtmeister allein wieder aufgetaucht war. Er näherte sich mit schwerfälligem Schritt. Seine Feldbluse war mit Blut durchtränkt. Als er vor dem Obersten stand, knallte er die Hacken zusammen, richtete sich zu strammer Haltung auf und erstattete eine Meldung, die ich mir nachher übersetzen ließ:

„Etwa einhundertfünfzig Russen waren durch den deutschen Gegenangriff von ihrer Rückzugslinie abgedrängt worden und versuchten, sich über uns hinweg durchzuschlagen. Unser Gegenstoß warf sie in die Mulde auf ihre Verfolger zurück. Es kam zu einem heftigen Kampf, bei dem die Russen von den Deutschen und uns bis auf zwei Gefangene restlos vernichtet wurden."

Während er sprach, wurde der Wachtmeister immer bleicher. Als er seinen Bericht mit sichtlicher Anstrengung beendet hatte, riß er seinen Karabiner von der Schulter, machte einen strammen Präsentiergriff und meldete sich mit lauter, zuletzt sich überschlagender Stimme „verwundet"! Dann schlug er lang hin wie ein gefällter Baum.

Das Seltsame dieses Vorganges wurde noch dadurch gesteigert, daß der sonst so phlegmatische Oberstabsarzt einen unwahrscheinlichen Eifer entwickelte, um den Verwundeten zu untersuchen und zu verbinden. Der Wachtmeister war, während er, auf dem Bauche liegend, gefeuert hatte, von einem Infanteriegeschoß durchbohrt worden, Einschuß im Genick, Ausschuß an der rechten Seite unter den Rippen. Es war kum zu begreifen, daß der Mann sich mit einer so schweren Verwundung so lange aufrechterhalten konnte. Er hatte nicht nur die Kampfhandlung mit zu Ende geführt, sondern sich auch noch genau über das Ergebnis unterrichtet, um eine klare Meldung erstatten zu können. Nun lag er, gut verbunden, aber totenbleich, keines Wortes mehr mächtig, auf der Krankentrage und blinzelte aus matten Augen seinen Obersten an. Da zog dieser seinen eleganten und kostbaren Pelzmantel aus, bückte sich über den Verwundeten und hüllte ihn sorgfältig darin ein. Wir alle drückten dem „Helden" noch einmal wortlos die Hand. Dann wurde er weggetragen. Drei Tage später erhielt der Oberst seinen Pelz zurück. Er war völlig durchblutet. Ich brauchte keine Frage zu stellen. Die trauernden Gesichter der rumänischen Offiziere besagten genug.

Der geschilderte Vorgang hatte etwas Theatralisches. Ein deutscher Wachtmeister hätte in solcher Lage keinen Präsentiergriff mehr gerissen, und ein deutscher Oberst hätte anstelle seines Pelzes einen Woilach hergegeben, der denselben Zweck erfüllt hätte. Aber das, was hier geschehen war, waren zweifellos symbolische Handlungen, wie sie die südlichen Völker lieben: seitens des Wachtmeisters ein letztes Bekenntnis zum Soldatentum, seitens des Obersten die Ehrung eines alten Troupiers.«

Adolf von Ernsthausen:

„WENDE IM KAUKASUS"

Ein Bericht

(Landser am Feind, Band 2)

Verlag Kurt Vowinckel, Neckargmünd

4 Karten, Leinen • 252 Seiten • DM 9,80

Verkauf von kommunistischen Zeitungen in der Bundesrepublik

Erfreulicherweise ist die K. P. in der Bundesrepublik verboten. Kryptokommunistische Zeitungen erscheinen überall, sind aber so schlecht geschrieben, daß sie überhaupt keine Gefahr darstellen. Die Zulassung ist also verständlich. Was wir nicht verstehen, ist der Verkauf von kommunistischen Parteiorganen aus allen Ländern des Ostblocks auf den Bahnhöfen. Der Vertrieb fremdsprachiger Zeitungen, in welchen linientreue kommunistische Propaganda gemacht, gegen die Bundesrepublik gehetzt und die deutsche Außenpolitik in unverschämter Weise angegriffen wird, ist also gestattet.

Auch das würden wir vielleicht verstehen, wenn in denselben Ländern des Ostblocks wenigstens ein Minimum an deutschen Zeitungen und Zeitschriften zu haben wäre. In Rumänien ist nirgends eine deutsche Zeitung zu bekommen. Nur der Vertrieb der „friedensunionistischen Anderen Zeitung" aus Hamburg ist erlaubt.

Warum also nicht gleiche Behandlung für die kommunistischen Zeitungen aus Rumänien in der Bundesrepublik?

Călăraşi în Kuban (1943)

Dragostea de cal, noi am moştenit-o de la Daci. Cohortele dace care au fost încorporate în legiunile romane au fost, fără excepţie, cohorte de călăreţi. Roşiorii şi Călăraşii sunt cele mai vechi instituţii militare româneşti. Tradiţia lor se confundă cu faptele mari ale neamului . . .

In ultimul război, noi am avut, după Uniunea Sovietică, cea mai numeroasă cavalerie, care a dispus de următoarele unităţi :18 regimente (în compunerea celor 6 brigăzi, mai târziu divizii, de Cavalerie), 8 grupuri de cercetare de Corp A., 27 grupuri de cercetare divizionare (din care 4 de Vânători Călări), 6 escadroane Motomecanizate, 6 escadroane Pionieri şi escadroane Transmisiuni. In întregime motorizate n'au fost decât următoarele regimente: 3 Călăraşi, 6 şi 10 Roşiori.

La Călăraşi, proporţia schimbaşilor era de 75%, iar la Roşiori de 25%.

Stindardele următoarelor regimente au fost decorate, în campania din Rusia, cu Ordinul „Mihai Viteazul": 4, 6, 7, 8, 9 şi 10 Roşiori; 2, 3 şi 5 Călăraşi, adică **toate** regimentele care au intrat în compunerea Brigăzilor 5, 6 şi 8 Cavalerie. Au fost decorate cu Ordinul „Mihai Viteazul" şi drapelele Regimentelor 2, 3 şi 4 Artilerie Călăreaţă, care au făcut şi ele parte din aceleaşi brigăzi de Cavalerie.

Rumänische Kavallerie im Kuban (1943)

Die rumänische Kavallerie hatte eine sehr alte Tradition und bestand in ihrer Mehrheit aus Soldaten, die mit ihrem eigenen Pferd und eigener Montur dienten.

Außer 6 Kavallerie-Brigaden (jede Brigade aus 3 Kavallerie- und 1 Reitenden Art.-Regiment bestehend), stellte die rumänische Kavallerie alle Aufklärungs-Abteilungen der A.-K., der Inf.-Divisionen, der Gebirgs- und der Grenzjäger-Divisionen, insgesamt 35 A.-A.

Primele elemente româneşti care au atins Donul la Zymlianskaja, unde a fost constituit imediat un cap de pod, au fost unităţi din Corpul de Armată comandat de Generalul Corneliu Dragalina.

In fotografia de faţă, un detaşament mixt germano-român gata să treacă Donetul la Savodoskoj (22 Iunie 1942).

Schulter an Schulter mit deutschen Kameraden warten rumänische Soldaten auf den Befehl zum Überschreiten des Donetz bei Savodoskoj (22. Juni 1942).

Die ersten rumänischen Einheiten die den Don erreichten und gleich einen Brückenkopf bei Zymlianskaja bildeten, waren Einheiten des von General d. Art. Corneliu Dragalina befehligten Armee-Korps.

Bateria schimbă de poziţie (Cotul Donului, Noemvrie 1942)

Rumänische Batterie wechselt die Stellung (Donfront, November 1942)

Luptele pentru cucerirea cetăţii Sevastopol

La sfârşitul lui Mai sau începutul lui Iunie 1942, unităţi din Divizia a 18-a Infanterie rom. au preluat poziţiile Regimentului 31 Inf. din Div. a 24-a germană, în sectorul Mekensia-Cerkes Kerman.

In fotografia de faţă, care ne-a fost pusă la dispoziţie de Amicala Diviziei a 24-a germane: Colonelul Kurt Versock la P.C.-ul unui batalion românesc.

Die Eroberung der Festung Sewastopol Abschnitt Mekensia—Tscherkes Kerman: Ende Mai oder Anfang Juni 1942, wurde das I.-R. 31 der 24. I.-D. durch rumänische Verbände (18. rum. I.-D.) abgelöst, um sich weiter nördlich zum Angriff bereitzustellen.

Hier, im Gefechtsstand eines rum. Bataillons, von links nach rechts: Oberst Kurt Versock, damals Kommandeur des I.-R. 31, ein rum. Major und ein rum. Hauptmann.

Rumänische Kommunisten mit dem Eindringen in Lateinamerika beauftragt

Es ist nicht lange her, als sich die Sowjets bemühten den Beweis dafür zu erbringen, daß die Rumänen mit den anderen romanischen Völkern nichts gemeinsam haben und daß die rumänische Sprache keine romanische Sprache sei. Die bolschewistischen Sprachforscher gingen so weit, eine nicht existierende „moldauische Sprache" zu entdecken, die von den „Moldauern" in Bessarabien gesprochen werden soll...

Jetzt haben sich die Zeiten geändert und auch die stalinistischen Sprachtheorien wurden beiseite gelassen. Im Kampf um die Welteroberung mittels „friedlicher Koexistenz" und verschiedener Betäubungsmanöver, wurde jedem Ostblockstaat eine bestimmte Rolle zugeteilt. Für Rumänien heißt diese Rolle: Ausnützung der wiedergefundenen Romanität um das kommunistische Eindringen in Lateinamerika zu erleichtern.

Immer mehr Studenten aus Süd- und Mittelamerika werden nach Rumänien eingeladen, um auf Kosten des rumänischen Staates ihre Studien fortzusetzen.

Venezolanische Techniker werden in rumänischen Erdölzentren ausgebildet. Professoren aus Brasilien kommen nach Bukarest. An mehreren südamerikanischen Universitäten werden Lektorate für rumänische Sprache eingerichtet, die mit „Lektoren", die Spionage- und Sabotagekurse absolviert haben, besetzt werden usw.

Vor kurzem hat ein „fortschrittlicher" peruanischer Intellektueller, **Julio Castro Franco,** ein Buch geschrieben, das den vielsagenden Titel trägt **„La Republica Popular de Rumania; ejemplo para Latinoamerica"**, also „Die rumänische Volksrepublik, Beispiel für Lateinamerika".

Der Titel allein ist ein Programm.

Ausbildungszentrum Sinaia

Seit mehreren Monaten werben riesige Plakate, die in verschiedenen westeuropäischen, hauptsächlich französischen Universitäten, ausgehängt wurden, für „Sommerkurse", die von der Universität Bukarest, vom 8. bis 31. August 1961, in dem berühmten rumänischen Erholungsort **Sinaia** organisiert werden.

Angeblich um sie mit der rumänischen Sprache, Literatur, Geschichte und Kunst bekannt zu machen, wollen die Kommunisten auf diese Weise junge Studenten aus westeuropäischen Ländern für ihre Sache ausbilden.

Wie wir aus sicherer Quelle informiert worden sind, haben sich eine Anzahl „sozialistischer" und „liberaler" Studenten aus der Bundesrepublik für die Teilnahme an diesen „Sommerkursen" in Sinaia angemeldet.

Wir danken allen, die uns, unserem letzten Aufruf folgend, zahlreiche Spenden übersendet haben. Unter ihnen befanden sich viele ehemalige deutsche Soldaten und ebenso viele Volksdeutsche aus allen Teilen Rumäniens.

Wir bitten alle, die ihr Abonnement bis heute nicht bezahlt haben, den fälligen Bertag möglichst umgehend zu übersenden. — Für 12 erhaltene Hefte werden DM 8, —berechnet, also eine sehr bescheidene Summe, die jeder bezahlen kann.

Wir bitten, die Geldüberweisungen nur an folgende Adresse zu schicken:
Bayerische Hypotheken- und Wechsel-Bank
Zweigstelle am Hauptbahnhof
Konto Nr. 21697 (Stindardul)
München.

Deutschland als Sündenbock der Weltpolitik

(Fortseztung von Seite 7)

Greueltaten, und zwar nicht nur allein an deutschen Menschen, zu präsentieren, was bestimmt die Bilanz der Kriegsverbrechen gründlich korrigieren würde. Ganz im Gegenteil: es kommt immer wieder vor, daß jene perfide antideutsche Propaganda sich sogar Zitaten aus der westdeutschen Presse und Öffentlichkeit bedienen kann, um ihre Anklagen und die Schmähungen des deutschen Namens zu begründen. Die von Moskau eingeschleusten heuchlerischen Zweckparolen im Sinne eines sogenannten „Antifaschismus" werden im Westen aufgegriffen und fast unverändert auch in die politische Praxis umgesetzt, was sich zum Schaden einer lebensfähigen und wehrhaften demokratischen Staatsordnung auswirken muß. Dabei gibt es Dinge, die ganz beziehungslos zum nationalsozialistischen Regime in aller Deutlichkeit gesagt und zum Schutz des deutschen Volkes vor Diffamierungen endlich auch ins Feld geführt werden sollten.

So zum Beispiel wird der Feldzug im Osten gedankenlos auch von deutscher Seite immer nur als „verbrecherischer Aggressionskrieg" apostrophiert, ohne zu bedenken, daß dadurch Moskau ein allergrößter Dienst erwiesen wird, während andererseits Deutschland und Millionen deutsche Krieger und Märtyrer in diesem unglaublichen Opfergang der deutschen Nation und ihrer damaligen Verbündeten mitdiskriminiert werden, wiewohl sie alle daran teilnahmen und in den vereisten russischen Steppen ihr Leben lassen mußten, nicht etwa für Hitler oder Goebbels und noch weniger für überspannte Lebensraum-Theorien, **sondern einzig und allein im Bewußtsein der Pflichterfüllung und eingedenk eines epochalen Kampfes zur Erhaltung der Freiheit und der abendländischen Kultur gegen den Ansturm der größten Tyrannei aller Zeiten...**

Wenn man aber trotz all dem unentwegt pauschale Schuldbekenntnisse stammelt, läuft man Gefahr, eines Tages den Anspruch auf Wiedergutmachung angetanen Unrechts möglicherweise zu verlieren. Volenti non fit injuria... oder zu gut Deutsch :„Hat man sich die Suppe selbst eingebrockt, dann ist es rechtens, sie auch auszulöffeln!" So ist es auch zu erklären, daß im Gegensatz zum ersten Weltkrieg, da das Begehren nach Revision der Friedensverträge als ein durchaus berechtigtes Anliegen galt und sich allgemein politischer Salonfähigkeit erfreute, dieser selbe Anspruch heute bereits soweit abgewertet ist, daß der Begriff „Revisionismus" im politischen Sprachgebrauch anrüchig geworden ist und selbst im Westen sogar als ungebührliche Zumutung an die Sowjetunion und deren Satelliten gilt!

Aber auch alle sonstigen Perversionen im politischen Lexikon unserer Zeit, wie zum Beispiel die von Moskau immer wieder geforderte „Beseitigung der Überbleibsel des Krieges", doch nicht etwa durch Wiederherstellung der deutschen Integrität und durch Herausgabe geraubter Territorien, sondern umgekehrt — durch Verewigung der deutschen Teilung und durch Einverleibung sogar der deutschen Metropole Berlin in das sowjetrussische Kolonialimperium — finden ihre fadenscheinige Argumentation nicht zuletzt in der Formel von der angeblichen Alleinschuld Deutschlands am Krieg! Unter pausenloser Berufung auf Untaten der nationalsozialistischen Regierung wird mit der Schuld eines vergangenen Regimes bewußt und wider besseres Wissen spekuliert, um auch rechtschaffene Werke sowie wohlberechtigte und unveräußerliche Anliegen des deutschen Volkes strittig zu machen und in Verruf zu bringen.

Dieses würdelose Unterfangen findet aber leider Gottes nur allzu oft Schützenhilfe selbst von deutscher Seite durch ein stets wiederholtes pauschales „mea culpa", welches sich bisweilen vergalloppiert und auf die Dauer im politischen Bewußtsein eines Volkes größtes Unheil anrichten kann.

Die Bereitwilligkeit, für Sünden der Vergangenheit einzustehen, in allen Ehren! Wenn es aber wahr ist, daß am Aufkommen des Nationalsozialismus in Deutschland und an der Ausweitung des zweiten Weltkrieges in seinen grauenhaften Formen nicht allein das deutsche Volk, sondern auch andere eine sehr gewichtige Mitschuld — wenn auch älteren Datums — tragen, dann ist es nicht mehr als recht und billig, daß auch die an Deutschen begangenen Untaten ebenso gesühnt werden. Stattdessen sitzt aber nach wie vor nur Deutschland allein auf der Anklagebank, **während die Welt ungerührt zusieht, wie heute im gesamten sowejtrussischen Machtbereich, einschließlich der sowjetbesetzten Zone Deutschlands, der Massen- und Völkermord unangefochten weitergeht, und zwar in physischer gleichwohl wie in geistiger und wirtschaftlicher Form.** Auch die noch am Leben gebliebenen Millionen deutscher Heimatvertriebener sowie die Flüchtlinge und die Emigration aus dem Osten überhaupt, die an sich als lebendes Zeugnis und erdrückende Anklage gegen Austreibung und Ausrottung wirken und zur Reue mahnen sollten, werden heute **von mancher Seite** bereits quasi als Stein des Anstoßes empfunden und darüber hinaus sogar **als ressentimenterfüllte Revanchisten diffamiert.** Die Diebe schreien: „Haltet den Dieb", meinen aber damit den Bestohlenen!

Reue und Scham für vergangene Untaten ist zweifellos ein edler Charakterzug, allein müßte man aber dann noch alle sonst begangenen Verbrechen gegen die Menschlichkeit generell anprangern, damit sich deren Urheber ebenso ein bißchen schämen mögen und zur tätigen Reue, Wiedergutmachung und Versöhnung bemüßigt fühlen, und zwar nicht allein für Untaten, begangen nur am deutschen Volk! Wir denken hier beispielsweise an jene Millionen Ukrainer, gemordet durch eine vorsätzlich herbeigeführte Hungersnot, an die Ausrottung und Vernichtung der Krimtartaren, an die Massenexekutionen nach Streiks und Aufständen in sibirischen Knozentrationslagern, wie Workuta und andserwo, an das Blutbad von Budapest und die Hinrichtung ungarischer Jugendlicher, an die brutale Vergewaltigung und Ausrottung der stolzen und gottgläubigen Tibetaner, an die Massenmorde und Inquisitionen, welche die Aufoktroyierung der russisch-bolschewistischen Gewaltherrschaft in allen Ländern des Moskauer Kolonialreiches überhaupt erst möglich machten, an das Hinmorden der an Tito ausgelieferten kroatischen Division bei Bleiburg und nicht zuletzt noch an den erbarmungslosen und durch kein militärisches Ziel gebotenen Luftterror im letzten Krieg, da in manchem Lande unzählige Frauen, Kinder und Greise in dunklen Kellerräumen oder als brennende Fackeln ihr Leben beschließen mußten und auch einmalige Kulturwerte in Schutt und Asche gelegt wurden...

Mit einseitigen Schuldbekenntnissen und exaltierten Selbstanklagen ist hier jedenfalls der Gerechtigkeit — so meine ich — wenig gedient. Bewältigung von Feindschaften und Ressentiments sowie Versöhnung unter den Völkern, wenn sie echt und von Dauer sein sollen, haben vor allem elementare Objektivität und Maß zur Voraussetzung. Sonst kann es leicht geschehen, daß auch bestgemeinte Ziele gänzlich verfehlt werden und im Endeffekt sogar gegenteilige Folgen eintreten...

Der Geschichtsschreiber künftiger Zeiten — davon bin ich wenigstens überzeugt — **wird eines Tages darüber zu staunen haben, daß der Großteil der heutigen Presse sowie mancher deutsche „Landessender" sich in all den Nachkriegsjahren an nationalen Selbstbezichtigungen und Selbstbesudelungen Husarenstücke geleistet haben, die in der Weltpublizistik vergeblich ihresgleichen suchen und bei keinem anderen Volk der Welt möglich oder auch nur denkbar wären!** Was Wunder, wenn unter diesen Umständen in der Weltöffentlichkeit sich immer mehr und lauter Stimmen erheben, welche schon offen die Verewigung der deutschen Teilung und eine permantene politische Sterilisierung des — ach so bösen — Deutschlands nicht nur für geboten, sondern noch sehr wohl für gerechtfertigt halten!

Doch der deutsche Reinigungsfanatismus geht in unseren Tagen noch weiter: Selbst Exilpolitiker und Wortführer anderer Nationen wie Rumänen, Ungarn, Slowaken, Kroaten, Bulgaren und ebenso Ukrainer, Weißruthenen, Kaukasier, Turkestaner usw., welche alle im zweiten Weltkrieg angesichts der tödlichen bolschewistischen Bedrohung die Rettung ihrer nackten Existenz bzw. eine Erlösung von russischer Fremdherrschaft an deutscher Seite suchen mußten, werden kurzerhand zu „nazistischen Kollaboranten" gestempelt und mitdisqualifiziert, gleichwohl diese Völker und Politiker mit dem nationalsozialistischen Regime nicht das geringste zu tun hatten, bei der gegebenen Kriegskonstellation sich vielmehr zwangsläufig auf deutsche Seite schlagen mußten, ganz und gar unabhängig davon, ob in Berlin ein Kaiser, ein Präsident der Republik oder auch der Führer eines totalitären Staates sitzt.

Zwar gebührt den Deutschen mit Recht der ehrenvolle Ruf als „Volk der Denker und Dichter"! Wenn es aber mit der Neigung zum Theoretisieren und zur romantischen Kontemplation in der Politik soweit kommt, daß selbst elementare Grundbegriffe und Gegebenheiten künstlich problematisiert, relativiert und verwässert werden, wenn man sich in scholastische Überlegungen verliert und in Diskussionen bereits darüber einläßt, „was des Deutschen Vaterland ist" oder auch, ob die Freiheit auch ohne Einheit zu erlangen wäre — ich denke hier an die unglückselige Sentenz des Philosophen Jaspers — und wenn schließlich sogar ein Spruch Senecas aus der Halle der Münchener alma mater entfernt werden muß, **weil es dem überwiegenden Teil der dortigen akademischen Jugend nicht mehr gefällt, für das Vaterland zu sterben,** dann bekommt man das ungute Gefühl, daß es in der jetzigen politischen Gedankenwelt des deutschen Volkes nicht mehr mit rechten Dingen zugeht. Eine polnische Emigrantenzeitung verstieg sich neulich dazu, den Deutschen sogar den „gutgemeinten" Ratschlag zu erteilen, sich in dieser wirtschaftswunderlichen Zeit doch lieber aufs Geldverdienen und Wohlstand zu verlegen, als „sündige" revisionistische Aspirationen zu hegen, geschweige denn sich auf irgendwelche europäische Mission zu besinnen...

Bei all diesen Dingen handelt es sich aber letzten Endes nicht allein um das deutsche Schicksal und nicht nur um die deutsche Zukunft. Die gegenwärtige europäische und Weltsituation sieht vielmehr derart aus, daß, **wenn das deutsche Volk im Herzen Europas nicht zu einer gesunden politischen Moral und zu seinem vollen politischen Potential findet — bzw. finden darf — und wenn es hier zu keiner entsprechenden Meinungs- und Willensbildung kommt, dann ist meiner Ansicht nach zu befürchten, daß die heutige Bundesrepublik eines Tages auch ohne eigentlichen Krieg zur leichten Beute der russisch-bolschewistischen Aggression werden kann, um über kurz oder lang auch das übrige Europa mit in den Abgrund zu reißen.«**

Capul de pod din Kuban: Intr'un teren mlăştinos şi în condiţii grele, 4 divizii româneşti (10 şi 19 Inf., 4 Munte şi 6 Cavalerie) au luptat aci, impotriva unor forţe inamice cu mult superioare, din Aprilie şi până în ziua de 9 Octomvrie 1943

Kubanbrückenkopf: Seite an Seite mit ihren deutschen Kameraden und unter dem Befehl des Generaloberstenen Erwin Jaenecke, kämpften hier folgende rumänische Einheiten: die 10. und 19. Inf.-Div., die 4. Gebirgsdivision und die 6. Kavallerie-Division

„Liberale" Studenten sammeln für kryptokommunistischen Zeitung

Wir entnehmen der Tagespresse, daß der „Liberale Studentenbund" an der Technischen Hochschule und der Universität München eine Spendenaktion zu Gunsten der „fortschrittlichen" französischen Wochenschrift „France Observateur" durchführt.

Der Herausgeber von „France Observateur" ist **Emmanuel d'Astier de la Vigerie,** auch der rote Baron genannt, der sich selbst **Linksextremist** nennt und der das Oberkommando über alle Hilfstruppen der französischen K. P. innehat. Seine Frau, geborene **Ljuba Krassin,** ist die **Tochter des ehemaligen sowjetischen Botschafters in Frankreich.** Im Hause d'Astier wird russisch gesprochen.

Außer seiner ausgesprochen prosowjetischen und prokomunistischen Haltung hat „France Observateur" — mehr als die kommunistische Parteizeitung „L'Humanité" — alles in den Schmutz gezogen was deutsch ist und eine ständige Hetzkampagne geden die Bundesrepublik, gegen den Bundeskanzler und gegen den „wiedergeborenen preußischen Militarismus" geführt.

Und dann geben sich einige Dutzend Burschen, die sich „Liberaler Studentenbund" nennen, dazu her, in Deutschland von Ahnungslosen Geld für diese kryptokommunistische und antideutsche Wochenzeitung zu sammeln, noch dazu im Namen der bedrohten „demokratischen Freiheit" und im Namen eines sogenannten „Liberalismus", der in den Schwabinger Nachtlokalen gelehrt wird.

Haben diese „liberalen Studenten" nichts von den Tausenden von Liberalen gehört, die in allen Ostblockstaaten in kommunistischen Kerkern verkommen, nichts von den Witwen und Waisen Tausender von Liberalen, die von den Kommunisten an die Wand gestellt und erschossen wurden, und nichts von den freiheitsliebenden Studenten und Jugendlichen, die von bolschewistischen Schergen in Zwangsarbeitslager geschickt wurden?

Eine solche Unkenntnis ist kaum möglich. Viel wahrscheinlicher ist, daß der „Liberale Studentenbund" zu den vielen Organisationen gehört, die für den Weltkommunismus arbeiten.

Achtung! Unsere neue Anschrift:

EICHENAU
Ludwig-Thoma-Straße 9

Kreis Fürstenfeldbruck.

Herausgeber u. für den Inhalt verantwortlich:
Dr. I. V. Emilian, Eichenau/Obb.
Druck: Dr.P. Belej, München, 13